Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθὸν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28 Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑΡΧΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 11 Ὀκτωβρίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 46

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'. (Συνέχεια)

Ὅταν λοιπὸν συμπλήρωσε τὸ παιδὶ τὰ δέκα χρόνια, ὁ Γιάννης εἶπε στὴ Βαλεντίνα:

— Οὔτε σκέψη νὰ τὸν κάνουμε στρατιωτικό. Πρέπει νὰ μάθη καμμιὰ τέχνη.

— Τί τέχνη;

— Ἔχουμε καιρὸ νὰ σκεφθοῦμε. Μόλις συμπληρώσει τὴν ἡλικία ποὺ χρειάζεται, τὸν βάζουμε στὴ Σχολὴ τῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων καὶ κεῖ θὰ βρῆ μόνος του τὸν κλάδο ποὺ τοῦ ἀρέσει.

***

Στὰ 1861 ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ πῆρε τὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχη. Ἡ ἐργασία ποὺ εἶχε ἀρχίσει στὸ γραφεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος γιὰ κάτι πολιορκητικὰ κανόνια, εἶχε πιὰ μπεῖ σὲ δρόμο, γιαὐτὸ κι' ὁ Γιάννης ζήτησε κεῖνο ποὺ ἕνας συνταγματάρχης ποθεῖ πάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο: τὴ διοίκηση συντάγματος.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦκαμε τὴ χάρη ποὺ ζητοῦσε, μὰ τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ ξεχάση ὁλότελα τὸν Κεραμεικό. Ἔτσι ὁ Γιάννης περνοῦσε κάθε βδομάδα ἀπ' τὰ Γραφεῖα τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ δὲν ξαφνίστηκε ὅταν, τὸν Νοέμβρη τοῦ 1861, τοῦ εἶπαν πὼς ὁ Αὐτοκράτωρ ἤθελε νὰ τὸν ἰδῆ.

Τὸν ἔμπασαν σ' ἕνα δωμάτιο πλάϊ σ' ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε δεχτεῖ ἄλλη φορά, καὶ σάστισε στ' ἀληθινὰ ὅταν ἀντίκρυσε, δίπλα στὸν Αὐτοκράτορα, καὶ τὴν Αὐτοκράτειρα.

Ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ φίλησε, σύμφωνα μὲ τοὺς τόπους, τὸ χέρι της.

— Συνταγματάρχα, εἶπε ἡ Αὐτοκράτειρα μὲ μιὰ μελωδικὴ φωνή, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἀναθέση μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ κι' ἐπειδὴ ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἐνδιαφέρει κι' ἐμένα προσωπικῶς, γιαὐτὸ θέλησα νὰ σᾶς κάμω ἐγὼ τὴν ἀνακοίνωση.

Ὁ Καρδινιὰκ ἔκαμε ἄλλη μιὰ ὑπόκλιση. Δὲν ἤξερε τί νὰ βάλη μὲ τὸ νοῦ του. Μὰ ἡ Αὐτοκράτειρα ἐξακολούθησε:

— Πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπέροχη χώρα, ποὺ μὲ λίγη τόλμη, μπορεῖ νὰ γίνη μιὰ ζηλευτὴ ἀποικία. Γιὰ μιὰ χώρα ποὺ ἦταν πρῶτα ἱσπανική, ὅπως κι' ἐγὼ ἤμουν Ἱσπανίδα, καὶ ποὺ θέλω τώρα νὰ γίνη γαλλικὴ ὅπως κι' ἐγὼ ἔγινα Γαλλίδα. Θὰ τὴ μαντέψατε: εἶναι τὸ Μεξικό.

Ὁ συνταγματάρχης τινάχτηκε ξαφνισμένος.

Ναί, τὄχε μαντέψει πὼς τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ Μεξικὸ κι' ἡ λέξη αὐτὴ τοῦ προξενοῦσε μιὰ στενοχώρια.

Καιρὸ τώρα ἄκουγε νὰ δίνουν καὶ νὰ παίρνουν οἱ διαδόσεις πὼς ἡ Γαλλία ἐσκόπευε νὰ κάμη μιὰν ἐπέμβαση γιὰ νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξη στὴ χώρα ἐκείνη ὅπου ἐπικρατοῦσε γενικὴ ἀναρχία. Μὰ ὁ Καρδινιὰκ δὲν ἔβλεπε κανένα οὐσιαστικὸ συμφέρο νὰ καλῆ τὴ Γαλλία σὲ παρόμοιαν ἐπέμβαση.

Ἤξερε πὼς κάποιος Ζέκερ, Ἑλβετὸς ἀπὸ καταγωγὴ ἀλλὰ Γάλλος ὑπήκοος, εἶχε δανείσει στὸ Μεξικὸ ἕνα σημαντικὸ ποσὸ κι' ἡ Πολιτεία αὐτὴ τώρα τοῦ καθυστεροῦσε τοὺς τόκους. Ἔλεγαν πὼς ἦταν ἐπόμενο νὰ κάμη ἐπέμβαση κι' ἡ Ἱσπανία κι' ἡ Αὐτοκράτειρα, ἐξ αἰτίας τῆς καταγωγῆς της, ἤθελε νὰ εἶναι ὁ πόλεμος αὐτὸς «δικός της».

Μὰ καὶ πάλι ὁ Καρδινιὰκ δὲν ἔβλεπε λόγο ἱκανὸ νὰ σπρώξη τὴ Γαλλία νὰ δαπανήση τὶς δυνάμεις της σὲ μακρινὲς ἐκστρατεῖες, σ' ἐποχὴ ποὺ ὅλη ἡ Εὐρώπη τὴν κοίταζε μ' ἐπίβουλα βλέμματα, καὶ μιὰ γειτονικὴ Δύναμη ὕψωνε τὴ σιωπηλὴν ἀπειλή της, θέλοντας νὰ πάρη ἐκδίκηση γιὰ τὶς καταστροφὲς ποὺ εἶχε πάθει στὰ 1806.

Ἄκουσε μ' ὑπομονὴ τὴν Αὐτοκράτειρα ποὺ τοῦ ἐξιστοροῦσε τὰ σχέδια τῆς ἐκστρατείας, σχέδια «δικά της».

Ὁ Ναύαρχος Ζουριὲν ντὲ λὰ Γκραβιὲρ εἶχε ἀναλάβει νὰ διοργανώση τὸ σῶμα τῆς ἐκστρατείας, ποὺ θὰ ἐνεργοῦσε

«Ὁ Πέτρος ἀνθυπολοχαγὸς στὴν Αὐτοκρατορικὴ Φρουρά».
(Σελ. 354 στ. 6'.)

παράλληλα μὲ τὰ Ἰσπανικὰ καὶ τ' Ἀγγλικὰ στρατεύματα. Θ' ἀποδιδαζόταν στὴ Βέρα-Κρούζ. Μὰ ἔπρεπε νὰ βάλουν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ποὺ θὰ πολεμοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, ἕναν ἀξιωματικὸ ἱκανὸ καὶ δραστήριο κι' ἡ ἐκλογὴ εἶχε πέσει στὸ Γιάννην Καρδινιάκ.

Ἡ στεναχώρια τοῦ Καρδινιὰκ μεγάλωνε ὅσο ἄκουγε αὐτὴ τὴν ἀνάπτυξη. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοίταζε τὸν ἀξιωματικὸ μὲ ὕφος κουρασμένο καὶ δὲν ἔβγαζε μιλιά.

Χρειαζόταν μιὰ γρήγορη ἀπάντηση κι' ὁ Γιάννης τὴν ἔδωσε. Καί, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ τοῦ κόστισε, τὴν ἔδωσε ὅπως τοῦ τὴν ὑπαγόρευε ἡ συνείδησή του.

— Ἡ Μεγαλειότης Σας, εἶπε, ἂς ἔχῃ πεποίθηση πὼς ἡ ἐκλογή Της μὲ τιμᾷ, κι' εἶναι γιὰ μένα ἡ καλύτερη ἀνταμοιβή. Ἂς ἐπιτρέψῃ ὅμως στὸν πιὸ πιστό ὑπήκοό της νὰ κάμῃ μερικὲς παρατηρήσεις ποὺ τοῦ τὶς ὑπαγορεύει ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν πατρίδα κι' ἡ ἀφοσίωσή του στὴ Δυναστεία...

Καὶ μὲ πολλὴ πειστικότητα καὶ μὲ δυνατὰ ἐπιχειρήματα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, μίλησε γιὰ τὶς φιλόδοξες βλέψεις τῆς Πρωσσίας καὶ τοῦ καινούργιου πρωθυπουργοῦ της, τοῦ Βίσμαρκ, ποὺ ἀκόμη τὸ ὄνομά του δὲν εἶχε γίνει γνωστὸ στὸν πολὺ κόσμο. Μίλησε γιὰ τὴ γρηγοράδα ποὺ γίνεται μιὰ ἐπιστράτευση στὴν Πρωσσία, γιὰ τὰ κρυμμένα σχέδιά της πάνω στὴν Αὐστρία, τέλος γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη γερμανικὴ Ἑνότητα.

Καὶ δίχως νὰ δειλιάσῃ ἀπ' τὸ στενοχωρημένο ὕφος τοῦ Αὐτοκράτορος κι' ἀπ' τὴ θυμωμένη ματιὰ τῆς Αὐτοκράτειρας, τέλειωσε μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ θὰ ἦταν τολμηρὰ στὸ στόμα ἑνὸς ὑπουργοῦ κι' ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ ριψοκίνδυνα στὸ στόμα ἑνὸς ἁπλοῦ συνταγματάρχη:

— Σᾶς ἐξορκίζω, Μεγαλειότατε, μὴν ἀφίνετε τὶς στρατιωτικές μας δυνάμεις νὰ χάνωνται σὲ μακρυνὲς ἐκστρατεῖες, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦμε μιὰ μέρα ἀνίκανοι νὰ ἀμυνθοῦμε στὸν κίνδυνο ποὺ θὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα μας...

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ περισσότερα. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε σηκωθεῖ καὶ μ' ἕναν ἐλαφρὸ τόνο ἀνυπομονησίας, τοῦ εἶπε:

— Φτάνει, συνταγματάρχα. Πρέπει νὰ ξέρετε, πὼς παντοῦ ὅπου φαίνεται ἡ Γαλλικὴ σημαία, μιὰ εὐγενικὴ ἰδεολογία τὴν ὁδηγεῖ κι' ἕνας μεγαλόψυχος λαὸς τὴν ἀκολουθεῖ...

Κι' ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴ ρητορικὴ αὐτὴ φράση, ποὺ τὸν μεθοῦσαν οἱ λέξεις της κι' οἱ εἰκόνες της, διευθύνθηκε στὴν πόρτα, δείχνοντας πὼς ἡ ἀκρόαση εἶχε τελειώσει, καὶ προσθέτοντας αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ἐκτιμῶ ὅπως πρέπει τὴν ἀφοσίωσή σας, συνταγματάρχα. Μὰ ἡ ἀφοσίωση αὐτὴ δαπανήθηκε σὲ σκέψεις ποὺ ἔπρεπε νὰ μὴ τὴν ἀπασχολοῦν. Μιλήσατε μὲ ὑπερβολὴ γιὰ πράγματα ποὺ δὲν ξέρετε τὶς διάφορες ἀπόψεις τους. Λυποῦμαι γιατὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος στὸ ἑξῆς νὰ στερηθῶ τὶς ὑπηρεσίες σας.

Ὁ Καρδινιὰκ κατάλαβε: ἦταν ἡ δυσμένεια. Μὰ ἡ συνείδησή του ἔμενε ἥσυχη καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ συγκίνηση. Βγαίνοντας, ἄκουσε τὴν Αὐτοκράτειρα νὰ λέῃ στὸν Αὐτοκράτορα μὲ θυμὸ ποὺ δύσκολα τὸν συγκρατοῦσε:

— Καλέ, δὲν ὑπῆρχαν ἀξιωματικοὶ λιγώτερο ἀνόητοι;

Ὁ Καρδινιὰκ βγῆκε ἀπ' τὸν Κεραμεικό. Δὲν θὰ ξαναπατοῦσε πιὰ ἐκεῖ.

Ἡ συμπεριφορά του φανέρωνε ἕνα σπάνιο θάρρος, ἴσως περισσότερο θαυμαστὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο θάρρος ποὺ εἶχε χαρακτηρίσει τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἦταν τὸ «πολιτικὸ θάρρος». Θυσίασε τὶς ἐλπίδες του, τὸ μέλλον του, τὴ θέση του, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὶς πεποιθήσεις του, ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ δικαιοσύνη. Ἔφερε ἀντίρρηση στὸν Αὐτοκράτορα καὶ τόλμησε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια πάνω στὸν κίνδυνο τῆς Πρωσσίας. Στὴ στρατιωτικὴ δόξα ποὺ στόλιζε τὸ νομά του, πρόσθεσε τώρα μιὰ νέα δόξα.

Μόνο ποὺ θὰ τὴν πλήρωνε ἀκριβά.

Δὲν ἦταν μόνο ποὺ ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ παρῃ τ' ἀστέρια τοῦ στρατηγοῦ, μὰ ἔπεφτε καὶ στὴ δυσμένεια τοῦ παντοδύναμου ἡγεμόνα.

Δὲν ἄργησε νὰ νοιώσῃ τ' ἀποτελέσματα. Ὕστερα ἀπὸ λίγες βδομάδες, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίηση, διάβασε στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» τὴν τοποθέτησή του στὴ θέση τοῦ ὑποδιοικητῆ στὰ ἐργοστάσια τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Τὸν ἔδειωχναν πρῶτα πρῶτα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὕστερα τοῦ ἔπερναν τὴ διοίκηση. Μὰ ἔξω ἀπ' αὐτό, τὸν ἔστελναν ὑφιστάμενο, νἄχῃ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του Διοικητή, συνταγματάρχη κι' αὐτόν, μὰ ἀρχαιότερο.

Δὲν ἔκαμε κκμμιὰν ἀντίδραση, δὲν φανέρωσε στοὺς ξαφνιασμένους ἀξιωματικούς του τὰ αἴτια τῆς ἄδικης αὐτῆς μετάθεσης, ἀποχαιρέτησε μὲ συγκίνηση τὸ σύνταγμά του καὶ πῆγε στὴν καινούργια του θέση.

Ἡ Βαλεντίνα ἄφισε μὲ κάποια μελαγχολία τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Μπουργκόν, ἀπαρνήθηκε τὶς κοσμικὲς σχέσεις της καὶ πῆγε νὰ ζήσῃ, μὲ τὸν ἄντρα της καὶ μὲ τὸ παιδί της, στὴν πόλη μὲ τὶς μαῦρες μηχανὲς καὶ τὰ καπνισμένα φουγάρα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὰ ἐργοστάσια τοῦ Ἁγίου Στεφάνου δοκίμαζαν μερικὰ μυστικὰ τέλα ὅπλων ποὺ γέμιζαν ἀπὸ πίσω.

Εὐθὺς μόλις ἔφθασε, ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ σχετίσθηκε μ' ἕναν ἐλεγκτή, ποὺ τὸν ἔλεγαν Σασπό, καὶ ποὺ ἦταν ἐφευρέτης ἑνὸς συστήματος πυροκλείνε καλὰ τὸ πίσω μέρος τῆς κάννης. Μελετῶντας αὐτὸ τὸ σύστημα, ὁ Γιάννης εἶπε στὸν Σασπὸ ὅτι οἱ Πρῶσσοι εἶχαν, ἀπὸ εἴκοσι χρόνια τώρα, τουφέκια ποὺ γέμιζαν ἀπὸ πίσω.

— Μ' αὐτὰ τὰ τουφέκια, εἶπε ὁ Σασπό, μποροῦν νὰ ρίχνουν ἕξῃ μ' ἑφτὰ σφαῖρες στὸ λεφτό, ἐνῷ μὲ τὸ παλιὸ ρίχνουμε μόνο δυό. Εἶναι καιρὸς νὰ τοὺς φτάσουμε.

— Ναί, μὰ τὸ ὅπλο τους εἶναι βαρύ, εἶπε ὁ συνταγματάρχης, κουράζει τὸ χέρι καὶ «κλωτσᾷ» τὸν ὦμο μὲ τόση δύναμη, ποὺ οἱ στρατιῶτες φοβοῦνται νὰ ρίξουν.

— Μὴ τὸ πιστεύετε αὐτό, συνταγματάρχα μου. Τυλίγουν τὸν ὦμο πολλὲς πολλὲς φορὲς μ' ἕνα μακρὺ πανὶ κι' ἔτσι δὲ νοιώθουν τὸ χτύπημα τοῦ ὑποκοπάνου.

— Καὶ ρίχνουν μακρυά;

— Χίλια μέτρα τοὐλάχιστο· καὶ στὰ πεντακόσια μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια.

— Τὸ δικό σας;

— Τὰ πειράματα ἔδειξαν πὼς ἡ σφαῖρα πάει ὡς δύο χιλιόμετρα κι' ἡ ἀκρίβεια βαστᾷ ὡς τὰ 800 μέτρα.

— Ἔξοχα! Νὰ τὸ φτιάσουμε γρήγορα.

— Γρήγορα... Ἀλοίμονο, συνταγματάρχα μου, δὲν ξέρετε πώς, γιὰ νὰ ἀλλαξῃ ὁ ὁπλισμὸς μιᾶς χώρας, χρειάζονται τριάντα ὡς σαράντα ἑκατομμύρια;

— Ἔ, κι' ἡ Γαλλία δὲν μπορεῖ νὰ διαθέσῃ ἕνα τέτοιο ποσὸ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπεροπλία;

Ὁ Σασπὸ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Πρὶν δυὸ χρόνια μποροῦσε. Τώρα πιὰ ὄχι.

Κι' ἔλεγε ἀλήθεια.

Ἔτσι ὁ Καρδινιὰκ ἔβλεπε νὰ βγαίνουν ἀλήθειες οἱ προβλέψεις τοῦ μιὰ μιά.

Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μεξικοῦ σημείωσε στὴν ἀρχὴ μιὰν ἀποτυχία. Ὕστερα ἡ Κυβέρνηση ἐνίσχυσε τὸ σῶμα μὲ νέες δυνάμεις κι' ἔτσι μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν στρατηγὸ Μπαζαίν, μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὸ Μεξικὸ καὶ τὶς γειτονικὲς ἐπαρχίες. Ὕστερα ὁ ἀγώνας γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ σκληρός, ὡςότου ἦρθε στὴ Γαλλία ἡ εἴδηση τῆς μάχης τοῦ Καμαρόν.

Ἑξήντα ἄνδρες τῆς «Ξένης Λεγεῶνος» μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς, συναντήθηκαν μὲ χίλιους Μεξικανοὺς ἱππεῖς. Ἀφοῦ κράτησαν μερικὲς φοβερὲς ἐπελάσεις τοῦ Μεξικανικοῦ ἱππικοῦ, ὀχυρώθηκαν σὲ κάτι σπίτια τοῦ Καμαρόν.

Ἦταν πρωΐ, ἡ ὥρα ἐννιά.

Ὁ λοχαγὸς Δανζοῦ, ποὺ τοὺς διοικοῦσε, τοὺς ὥρκισε πὼς θὰ πολεμοῦσαν ὡς τὰ τελευταῖα. Σχεδὸν ἀμέσως

χτυπήθηκε θανάσιμα. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Βυλαὶν πῆρε τὴ διοίκηση.

Τὸ μεσημέρι, χίλιοι διακόσιοι ἀκόμα Μεξικανοὶ ἐνώθηκαν μὲ τοὺς ἄλλους. Δυὸ χιλιάδες καὶ πλέον ἄνδρες πολιορκοῦσαν πενήντα γενναίους!

Οἱ πολιορκητὲς ἀνοιξαν μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο καὶ χύποῦσαν τοὺς Εὐρωπαίους ἀπὸ πίσω. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Βυλαὶν σκοτώθηκε· ἡ διοίκηση πέρασε στὸν ἀνθυπολοχαγὸ Μωδέ.

Ἔκανε μιὰ ζέστη ἀποπνιχτική. Οἱ ἄνδρες δὲν εἶχαν βάλει τίποτα στὸ στόμα τους ἀπ' τὴν προηγούμενη μέρα. Ὁ ἐχθρὸς ἔκανε νέα ἐπίθεση μὰ κι' αὐτὴ ἀποκρούσθηκε. Ἔβαλε τότε φωτιὰ σ' ἕνα ὑπόστεγο, ἐλπίζοντας νὰ τοὺς πνίξῃ ἀπὸ ἀσφυξία. Κι' ὅμως ὅσοι ἐπιζοῦσαν, ἀγωνιζόνταν ἀκόμα μὲ ἡρωϊσμό.

Στὶς πεντέμισυ δὲν ἔμεναν παρὰ μόνο δεκαπέντε ζωντανοί. Οἱ Μεξικανοί, ἀποφασισμένοι γιατὶ εἶχαν ἀπασχοληθεῖ τόσες ὧρες μὲ μιὰ φούχτα παλληκάρια, ἔκαναν μιὰ τελευταία γενικὴ ἔφοδο. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Μωδέ, τὴν ὥρα ποὺ στελνε τὴν τελευταία του σφαῖρα, σκοτώθηκε. Οἱ ἄλλοι πολέμησαν μὲ τὴ λόγχη. Μόνον ἕνας τυμπανιστὴς κατάφερε νὰ γλυτώσῃ.

Οἱ Μεξικανοὶ θαύμασαν τόσο πολὺ τοὺς ἥρωας ἐκείνους ὥστε τοὺς ἔκαμαν κηδεία μὲ ὅλες τὶς στρατιωτικὲς τιμές. Εἶχαν χάσει τριακόσους ἄνδρες.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΗ!

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

[Συνέχεια καὶ τέλος, βλ. σελ. 355]

Τίνα: — Ἀχ! Ναί, μαμμά. Νὰ πάω!

Ἡ Μαμμά: — *(Σηκώνεται).* Ναι, πῆγε ἐνε. Καλύτερα ἔτσι...

Τίνα: — Τρέχω! *(Κάνει νὰ φύγῃ).*

Ἡ Μαμμά: — Στάσου. Μὴ βιαζεσαι. Πάρε καὶ τὸ κλειδί.

Τίνα: — *(Μ' ἔκπληξη).* Τὸ κλειδί;

Ἡ Μαμμά: — Ναι... Τὴν κλειδωσα μὲ τρόμο γιὰ... *(Αὐστηρά).* Τέλος παντῶν σοῦ εἶπα πὼς δὲν πρέπει νὰ ρωτᾶς! Πάρ' τὸ κλειδὶ καὶ πήγαινε.

Τίνα: — *(Φεύγοντας σιγά, συλλογισμένη).* Καὶ κλειδί; Θἆναι λοιπὸν κάτι πολὺ σοβαρο... Ποιὸς ξέρει τί θἄκανε πάλι...

Ἡ Μαμμά: — *(Μόνη).* Ὦ Θὲ μου! Ποιὸς ξέρει τι θ' ἀπογίνει. Τὸ πῆρε τόσο κατάκαρδα... Τί παράξενο κορίτσι. Θἄτανε ἄξια νὰ κάνει καὶ καμμιὰ τρέλλα... *(Σιενάζει. Σηκώνεται).* Οὔφ! Ἀρχίζει νὰ μὲ πονεῖ κ' ἐμένα το κεφάλι μου. Τί περιπιεσια... Θὲ μου.

Τίνα: — *(Ἐπίμονη, κλαμμένη).* Μαμμά! Μαμμά! Ἡ Λέλα δὲν εἶναι στὴν κάμαρά της!

Ἡ Μαμμά: — *(Τρόμαι).* Δὲν... εἶναι;

Τίνα: — Ὄχι! Θὰ πῆδησε φαίνεται ἀπ' τὸ παράθυρο, γιατὶ εἶναι ἀνοιχτό.

Ἡ Μαμμά: — *(Σαν ξερή).* Ἔφυγε!.. *(Σηκώνεται).* Γρήγορα... Τρέξε... Φώναξε τῆς Μαριας... *(Νευρικά).* Στὴν κυρα-Καλλιοπη.. Ὄχι... Μ' ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι;..

Τίνα: — *(Πολὺ ταραγμένη κι' αὐτή).* Πάω, μαμμά μου.. *(Τρέχει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ βάθος).*

Ἡ Μαμμά: — Ὦ! Δὲ βαστῶ πιά. *(Πέφτει σὲ μιὰ καρέκλα).*

Τίνα: — *(Βλέπει ἔξω).* Ἄ! Νὰ την. Μαμμά μου! Τὴ φέρνει ὁ παππούς ἀπ' τὸ χέρι. Τραβιῶνται.. Πάει νὰ τοῦ φύγῃ... *(Ἐντρομη).* Τοῦφ.γε!! Ἄ! Μαμμά! *(Ἡ Μαμμὰ τρέχει κι' αὐτὴ στὸ βάθος).* Ἄ! ὄχι, τὴν κράτησε.. Λέλα!!! *(Τρέχει ἔξω).* Παππού!

Ἡ Μαμμά: — *(Ξαναπέφτει κουρασμένη σὲ μιὰ καρέκλα).* Θέ μου, σ' εὐχαριστῶ!

Ὁ Παππούς: — *(Ἀπ' ἔξω).* Ἔλα λοιπόν! Περπάτα!

Λέλα: — *(Ἀπ' ἔξω).* Ἀφῆσε με!!!

Ὁ Παππούς: — *(Αὐστηρά).* Περπάτα λοιπὸν ποὺ σοῦ λέω!! *(Μπαίνουν).*

Ἡ Μαμμά: — Λέλα! Λέλα! Τ' ἤθελες νὰ κάνεις;...

Ὁ Παππούς: — Ἄ! Δὲν εἶναι κατάσταση ἐπὶ τέλους αὐτή! *(Ἡ Λέλα ἔπεσε στὴν πρώτη καρέκλα καὶ κλαίει σιγαλὰ μὲ τὸ πρόσωπο στὰ χέρια.)* Οὔφ!! *(Σκουπίζει τὸν ἱδρῶτα του).* Σωστὴ παλη ἔκανε γιὰ νὰ τὴ φέρω ἐδῶ. Τί ἔκανε πάλι τὸ τελλοκόριτσο;

Ἡ Μαμμά: — *(Πάνω ἀπ' τὴ Λέλα).* Λέλα! Τί ἤθελες νὰ κάνεις;

Ὁ Παππούς: — *(Φουρκισμένος).* Γύρεψε νὰ πάρω μαντύλι, γιατὶ κεῖνο ποὺ πῆρα τῶχασα, καὶ νὰ δῶ βλέπω τὴν κόρη νὰ πηδᾶει ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆ, κάμαράς της σὰν κ' ἔφτης καὶ νὰ τρέχει πρὸς τὴν πόρτα. Προχωρῶ κοντὰ τῆς κλείνω τὸ δρόμο. Ἦταν κιτρινη σὰν πεθαμένη. Λὲς κι' εἶχε σκοτώσει κανένα κι' ἔφευγε νὰ μὴν τὴ πιάσουνε. Ποιὸς ξέρει τί θὰ σκάρωσε πάλι ἡ παλαβή... διὰ τι πάθατε; Δὲ μιλᾶτε; Τρέχει τίποτα σοβαρό;

Ἡ Μαμμά: — Τίνα! Πήγαινε στὸν κῆπο ἐσύ, καὶ θὰ σὲ φωνάξωμε...

Τίνα: — Καλά... Μὰ γιατὶ ἤθελε νὰ φύγῃ ἡ Λέλα;

Ἡ Μαμμά: — *(Αὐστηρά).* Σοῦ εἶπα πὼς δὲν πρέπει νὰ ρωτᾶς. Ἡ Λέλα ἤθελε νὰ κάνει κάτι κακὸ καὶ δρισμένως θὰ μετανόησε...

Τίνα: — *(Φεύγοντας, στὴ Λέλα.)* Ἄ! Λέλα. Δὲ φεύγει ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.. *(Φεύγει).*

Λέλα: — Δὲ φεύγει...

Ὁ Παππούς — Μὰ τί τρέχει λοιπόν;

Ἡ Μαμμά: — *(Σιγά).* Τάμαθε ὅλα. *(Στὴ Λέλα).* Ἔλα δῶ τώρα ἐσύ! Ἔλα δῶ λοιπόν. *(Ἡ Λέλα δὲν κουνιέται).* Ἐγὼ σοῦ μιλάω. *(Τὴν τραβᾶει ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴ φέρνει στὴ μέση τῆς σκηνῆς).* Τί ἤθελες νὰ κάνεις;

Λέλα: *(Μὲ κλάμματα).* Μαμμά... συγχωρήστε με... δὲ μποροῦσα...

Ἡ Μαμμά: — Δὲ μποροῦσες! *(Αὐστηρά).* Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐπὶ τέλους. Τί νομίζεις πώ, μπορεῖ νὰ γίνει; Ἔχεις, σοῦ φαίνεται, τὸ δικαίωμα νὰ φύγεις ἔτσι δά; Καὶ ποῦ θὰ πᾶς; Ποῦ εἶχες σκοπὸ νὰ πᾶς;

Λέλα: — Δέ... δὲ ξέρω...

Ὁ Παππούς: — Ἄ! Ντροπὴ λίγο. Τί φέρσιμο ἦταν αὐτό, Λέλα; Ἔ, καλα. Ἔμαθες κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε. Ἂν καὶ κατὰ τὴν ἰδέα μου ἔπρεπε, καὶ κατ' αὐτὸ ποὺ τῶμαθες. Δὲ θὰ πεῖ ὅμως αὐτὸ πὼς πρέπει νὰ κάνει, σὰν τρελλὴ λὲς καὶ σοῦρθε ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ τοῦ κόσμου.. Δὲ ντρέπεσαι...

Λέλα: — Μα τί νὰ κάνω; Δὲ μποροῦσα ἀλλιῶς... Χωρσάω τόσα πολλὰ σὲ σᾶς...

Ἡ Μαμμά: — Καὶ νόμισες πὼς φεύγοντας ξεφλᾶς! Καὶ δὲ συλλογιστηκες κανένα! Οὔτε τὸν παππού σου ποὺ θἄμανε τὴ Λέλα του ποὺ τὸν διασκέδαζε, οὔτε τὴν ἀδερφούλα σου ποὺ σὲ λατρεύει, οὔτε τὴ μητέρα σου ποὺ εἶσαι ἡ ζωή της. Κανένα! Μόνο τὸν ἑαυτό σου. Ἐγωΐστρια!

Λέλα: — Μαμμά!

Ἡ Μαμμά: *(Μὲ τραχή).* Καὶ οὔτε καὶ τὸν ἑαυτό σου! Γιατὶ δὲν ἤξερες οὔτε ποῦ θὰ πᾶς οὔτε τί ἔχεις σκοπὸ νὰ κάνεις.. τὸν ἐγωϊσμό σου! Δὲ νερέπεσαι λίγο! Ἔτσι λοιπὸν πληρώνεις ἐσὺ τὴν ἀγάπη μας, τὴ λιτρεία μας; Ἀχάριστη! *(Παραγμένη κάθεται. Ὁ παππούς τὴν παρηγορεῖ).*

Λέλα: — Συγχωρήστε με... Δὲ σκέφτηκα... Καλα τὸ εἴπατε... Εἶμαι μιὰ ἀχάριστη, μιὰ ἐπιπόλαιη, μιὰ ἐγωΐστρια... Μὰ τί νὰ κάνω.. Γί νὰ κάνω...

Ὁ Παππούς: — Αὐτὸ θὰ στὸ πῶ ἐγώ... Νὰ γνεις ἕνα καλὸ κορίτσι. Ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι, ποὺ νὰ κάνει καλὸ σ' ὅποιον ἄνθρωπο πλησιάζει, καὶ ποὺ νὰ τὸ εὐλογεῖ καθένας! *(Ἀργὰ καὶ σοβαρά).* Εἶναι λύπες, κορη μου, στὴ ζωὴ ποὺ δὲ τὶς γιατρεύουν οὔτε τὰ λεφτά, οὔτε ἡ δόξα... Σ' αὐτές, δυὸ παρηγορητικὲς λέξεις, ἕνα χαδι ἀτόφυλο ὅμορφο χεράκι, ἔχουν νὰ ποῦν πολλά. Πρέπει νἄσαι καλὴ μ' ὅλο τὸν κόσμο, Λέλα. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐχαρίστηση στὴ ζωή... Ἄκουσε ἕνα γέρον ἄνθρωπο ποὺ πέρασε πολλὰ στὴ ζωή του...

Λέλα: — Παππού! Πόσο πρέπει νὰ μὲ γαπᾶς ἐμένα ποὺ σὲ λύπησα καὶ σὲ θύμωσα τόσες φορες...

Ὁ Παππούς: — Ἔχεις τὸν καιρὸ νὰ τὰ διορθώσεις ὅλ' αὐτά. Φάνει νὰ θελεις.

Λέλα: — Ναί, παππού, θέλω! Θέλω νὰ γίνω ἄξια τῆς καλοσύνης σας καὶ τῆς ἀγάπης σας. Μαμμάκα μου, μὲ συγχωρεῖς ποὺ σὲ λύπησα... *(Κάθεται δίπλα της).* Ἔλα, μὴν κλαῖς, τώρα ποὺ σώλασε ἐγώ...

Ἡ Μαμμά: — Μὲ λύπησες τόσο πολύ, Λέλα...

Λέλα: — Συχώρεσε με.

Ὁ Παππούς: — Ἔλατε. Ἀφῆσε τώρα αὐτά! *(Στὸ βάθος).* Τίνα. Τίνα. Ἔλα! Ἡ ἀδερφούλα σου μενει! *(Ἡ Τίνα ἔρχεται τρέχοντας).*

Τίνα: — Ἀλήθεια; Ἄ! Λέλα, τί χαρά.

Λέλα: — Ἀδερφούλα μου!.. *(Ἀγκαλιάζονται).*

Τίνα: — Μὰ τί ἤθελες νὰ κάνεις ὅμως! Για σκεψου!

Ὁ Παππούς: — Ἔλατε τώρα. Αὐτὰ περάσανε πιά! Ἀγκαλιάσε τὶς δυὸ σου κόρες, Σοφία. Σήμερα μπορεῖ νὰ σὲ πεῖ κανεὶς εὐτυχισμένη! Ἡ μικρὴ αὐτὴ μπόρα ποὺ εὐτυχῶς πέρασε, μεταμόρφωσε ἕνα τρελλοκόριτσο σ' ἕνα καλὸ κορίτσι.

ΑΥΔΑΙΑ

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Χειμωνιὰ μοσκομυρίζει
συννεφιάζει... ψιχαλίζει...
Κι' ἄκου μέσ' στα δάση
τί βουὴ ἔχει πιάσει!

Κρεμασμένα ἀπ' τ' ἀγκωνάρια
φέγγουν ἔρημα φανάρια,
κι' οἱ ἤσκιοι ποὺ ἀλαργεύουν
στα ζερβὰ λοξεύουν.

Ἴσια πάνω, στὴν ἀράδα,
μιὰ σκεπὴ μιὰ καμινάδα
ἄσπρες τοὔφφες σπαρνει
κι' ὁ καιρὸς τὶς παίρνει.

Ὁ παππούς ποὺ διακονεύει
στὸ πεζούλι, οὔτε σαλεύει:
μοιάζει σὰν ἡ εἰκόνα
τοῦ ἴδιου τοῦ Χειμώνα.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΛΟΙ ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ πάνε στὸ Θέατρο καὶ νὰ ἰδοῦν τὴν «Τρίμορφη Γυναῖκα», ἄλλα διάβασαν μόνο στὴ «Διάπλαση» πῶς παίχτηκε «μ' ἕνα καινούργιο σύστημα σκηνοθεσίας», μᾶς ρωτοῦν τώρα τί ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ καινοτομία. Εὔλογη περιέργεια ποὺ πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ. Τοὺς πληροφορῶ λοιπὸν πρῶτα πρῶτα ὅτι «καινοτομία» ἦταν γιὰ τὴν Ἑλλάδα· εἶδεμὴ στὴν Εὐρώπη, πρὸ πολλοῦ, τὰ πολύπρακτα ἔργα, ποὺ ἔχουν πολλὲς ἀλλαγὲς σκηνῆς, παίζονται μὲ τὸν τρόπο ποὺ παίχτηκε κι' ἡ «Τρίμορφη Γυναῖκα». Ἡ σκηνὴ δηλαδὴ ὅλη, βάθος καὶ πλάγια, τριγυρίζεται ἀπὸ μεγάλα, πτυχωτὰ παραπετάσματα, ἑνωμένα σὲ τρόπο ποὺ νὰ φίνουν περάσματα γιὰ τοὺς ἠθοποιούς. Αὐτὰ ἀντικαταστοῦν τὴν καθαυτὸ σκηνογραφία. Καὶ μόνο στὴ μέση, ἢ μπροστά, ἢ σὲ μιὰν ἄκρη,—κατὰ τὴν περίσταση, — τοποθετοῦνται μερικὰ πράγματα, ταπολύτως ἀναγκαῖα, ποὺ δείχνουν τί παριστάνει ἡ σκηνὴ σ' ἐκείνη τὴν πράξη.

Παραδείγματος χάρη, ἡ σκηνὴ πρέπει νὰ παριστάνῃ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ Δεντροστοιχία τὴ νύχτα. Ὁλόγυρα τὰ παραπετάσματα, σκοτεινά. Καὶ μπροστά, σὲ λίγο φῶς, δυὸ δέντρα κι' ἕνας πάγκος. Νὰ ἡ Δενδροστοιχία τὴ νύχτα! — Ἡ σκηνὴ πρέπει νὰ παριστάνῃ τὸ πεζοδρόμιο ἑνὸς Ζαχαροπλαστείου, τὸ δειλινό. Πάλι τὰ παραπετάσματα ὁλόγυρα. Σ' ἕνα πλάϊ, ἡ πρόσοψη τοῦ Ζαχαροπλαστείου, δηλαδὴ ἕνας τοῖχος μὲ μιὰ-δυὸ πόρτες. Κι' ἐκεῖ κοντά, ἕνα φανάρι ἀναμμένο, δυὸ τραπεζάκια καὶ μερικὲς καρέκλες. Νὰ τὸ Ζαχαροπλαστεῖο τὸ δειλινό!

Ἡ σκηνὴ τώρα πρέπει νὰ παριστάνῃ μιὰ τραπεζαρία, τὸ βράδυ. Πάλι τὰ παραπετάσματα, τὰ ἴδια πάντα. Καὶ στὴ μέση ἕνα τραπέζι στρωμένο, καρέκλες ὁλόγυρα, ἕνας καναπὲς πιὸ κάτω,—ἂν χρειάζεται, — ἕνα παραθὰν καὶ μιὰ λάμπα κρεμαστὴ ἀπὸ πάνω. Νὰ ἡ τραπεζαρία τὸ βράδυ! — Τέλος ἡ σκηνὴ πρέπει νὰ παριστάνῃ τὸν διάδρομο ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ κουβαλεῖ. Πάλι τὰ παραπετάσματα. Ἀλλὰ στὸ βάθος παραμερίζονται λίγο κι' ἀφίνουν νὰ φαίνεται μιὰ πόρτα. (Γιατί τί ἄλλο ἔχει ἕνας διάδρομος παρὰ πόρτες;) Δυὸ καρέκλες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴν πόρτ' αὐτή, ἕνα δυὸ μπαοῦλα, ἕνα καλάθι μὲ πράγματα, μερικὲς ἄλλες «ἀκαταστασίες» κουβαλήματος. Νὰ ὁ διάδρομος ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ κουβαλεῖ!

Ἔτσι, μ' αὐτὰ τὰ λίγα σκηνικά, μ' αὐτὲς τὶς ἐνδείξεις νὰ ποῦμε, μπορεῖ ὁ σκηνοθέτης νὰ παραστήσῃ ὅ,τι σκηνὴ θέλει: σαλόνι, κῆπο, γραφεῖο, δρόμο καὶ καθεξῆς. Κι' ἡ ἀλλαγὴ γίνεται γρηγορότατα. Σ' ἕνα λεπτό, ὁ κῆπος μεταβάλλεται σὲ σαλόνι κι' ὁ δρόμος σὲ γραφεῖο. Γιατὶ τὰ παραπετάσματα, κρεμασμένα ἐξ ἀρχῆς, μένουν ἔτσι ὡς τὸ τέλος. Κι' οἱ ἐργάτες, οἱ «μηχανικοὶ» τῆς σκηνῆς, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τραβήξουν τὰ λίγα ἐκεῖνα πράγματα ποὺ ἔδειχναν τὸν κῆπο ἢ τὸ δρόμο, καὶ νὰ τοποθετήσουν τὰ ἐπίσης λίγα ποὺ θὰ *δείχνουν* τὸ γραφεῖο ἢ τὸ σαλόνι. Π: χ: ἡ «Τρίμορφη Γυναῖκα» εἶχε δώδεκα τέτοιες ἀλλαγές. Ἔ, καμμιὰ δὲν χρειάστηκε περισσότερο ἀπὸ τρία λεπτὰ γιὰ νὰ γίνῃ! Σὲ μισὴ ὥρα λοιπὸν ἔγειναν κι' οἱ δώδεκα. Ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο σύστημα, τὸ παλιό, τὸ γνωστό σας, θὰ ἤθελαν, ἀπὸ δέκα τοὐλάχιστο λεπτὰ ἡ μιά, δυὸ ὁλάκερες ὧρες. Κι' ἄλλες δυὸ ποὺ θὰ κρατοῦσε τὸ ἔργο; Τέσσερις. Ὥστε ἂν ἡ π ράσταση ἄρχιζε στὶς δέκα, θὰ τελείωνε στὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα καί, καί... Ἐνῷ ἡ «Τρίμορφη Γυναῖκα» τελείωνε στὴ μισή, μία παρὰ τέταρτο. Κρατοῦσε δηλαδὴ ὅσο κι' ἕνα τρίπρακτο ἢ τετράπρακτο ἔργο, ἐνῷ ἦταν καθαυτὸ δωδεκάπρακτο!

Θὰ πῆτε: Μὰ γιατί νὰ γίνῃ δωδεκάπρακτο; Δὲν μποροῦσε νἄταν τρίπρακτο καὶ νὰ παιχτῇ κατὰ τὸ συνειθισμένο; Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ ζήτημα! Ἕνας θεατρικὸς συγγραφέας, πολλὲς φορές, θέλει νἄχῃ περισσότερη ἄνεση κι' ἐλευθερία ἀπὸ κείνη ποὺ τοῦ δίνει τὸ σύστημα τῶν τριῶν-τεσσάρων πράξεων, νὰ μπορῇ νἀλλάζῃ, νὰ μεταφέρῃ τὴ σκηνή του ὅπου θέλει κι' ὅσες φορὲς θέλει, γιὰ νὰ παρουσιάζῃ, νὰ *ἐξελίσσῃ* τὸ θέμα του καλύτερα. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βρεθῇ ἕνας ἄλλος τρόπος σκηνοθεσίας, ποὺ νὰ ἐπιτρέπῃ νὰ γίνωνται εὔκολα καὶ γρήγορα ὅλες αὐτὲς οἱ ἀλλαγές. Κι' ὄχι μόνο γιὰ νὰ παίζωνται νέα ἔργα, γραμμένα ἔτσι, ἀλλὰ καὶ κάποια παλιά, ποὺ ἔχουν ἐπίσης πολλὲς πράξεις, πολλὲς ἀλλαγές, ἢ εἰκόνες ὅπως λέγονται στὴ θεατρικὴ γλῶσσα: σὰν τὶς τραγῳδίες τοῦ Σαλξπηρ παραδείγματος χάρη. Καὶ βρέθηκε ὁ τρόπος μὲ τὰ παραπετάσματα.

Στὴν Εὐρώπη, στὰ μεγάλα Θέατρα, ἔχουν σήμερα κι' ἄλλους. Παραδείγματος χάρη τὴν *περιστροφικὴ* σκηνὴ ἢ τὴν *πολυόροφη*. Κατασκευάζουν δηλαδὴ τὴ σκηνὴ ἔτσι, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ περιστρέφεται καὶ νὰ παρουσιάζῃ διαδοχικὲς σκηνογραφίες, — δρόμους, σαλόνια, κήπους κτλ.—ἑτοιμασμένες ἀπὸ πρὶν στὴν ἐντέλεια. Ἢ τὴ διαιροῦν σὲ τρία τέσσερα *πατώματα*, κι' ἐνῷ στὴ ἀρχὴ οἱ ἠθοποιοὶ παίζουν στὸ πρῶτο, ποὺ παριστάνει νὰ ποῦμε κῆπο, ὕστερα παίζουν στὸ δεύτερο ποὺ παριστάνει σαλόνι, ὕστερα στὸ τρίτο ποὺ παριστάνει τραπεζαρία καὶ καθεξῆς. Καὶ κάθε φορὰ φωτίζεται μόνο τὸ πάτωμα ὅπου παίζουν, ἐνῷ τἄλλα μένουν σκοτεινά. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι κοὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ γίνωνται παρὰ σὲ μεγάλα θέατρα, μὲ τεράστιες σκηνὲς καὶ πολύπλοκουν μηχανισμούς. Στἄλλα, στὰ μικρά,—σὰς τὰ δικά μας τὰ καλοκαιρινά, — μεταχειρίζονται τὰ παραπετάσματα, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ἁπλὸ κι' εὔκολο σύστημα.

Γιὰ μένα μάλιστα, καὶ γιὰ πολλοὺς αἰσθητικοὺς τοῦ θεάτρου, αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πιὸ καλλιτεχνικό. Κερδίζει πολὺ ἕνα ἔργο ὅταν παίζεται ἔτσι, γιατὶ ὅλη ἡ προσοχὴ τοῦ θεατῆ, ποὺ ἄλλη φορὰ τὴν τραβοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ διάφορα περιττὰ πράγματα καὶ μάταια στολίδια, συγκεντρώνεται ὅλη στὴ φωτισμένη ἐκείνη γωνιὰ ὅπου παίζουν οἱ ἠθοποιοί. Οἱ ἄλλες μένουν σκοτεινὲς καὶ τὰ περιττὰ λείπουν ὁλωσδιόλου. Ἔτσι ἡ σκηνὴ βρίσκεται σ' ἀναλογία μὲ τὸ ἔργο, ποὺ κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νἄχῃ *τίποτα περιττό*. Ἔπειτα, αὐτὰ τὰ λίγα, τἀναγκαῖα, τἀπαραίτητα ποὺ τοποθετοῦνται γιὰ κάθε εἰκόνα, ἀποτελοῦν πάντα ἕνα ὅμορφο σύνολο, ἢ ἂν θέλετε, ἕνα ὅμορφο *μέρος ἑνὸς συνόλου*, ποὺ τὸ φαντάζεται ὁ θεατὴς ἀπ' ὅ,τι βλέπει. Π: χ: μιὰ γωνιὰ ἀπὸ ἕνα ὅμορφο σαλονάκι. Τὸ παραθὰν τὴν περιορίζει. Κι' οἱ ἠθοποιοὶ παίζουν ἐκεῖ. Τί πειράζει ἂν λείπουν οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα, οἱ τοῖχοι, τὸ ταβάνι; Ὁ θεατὴς τὰ φαντάζεται μιὰ χαρά. Ἀλλοίμονο ἂν πηγαίναμε στὸ θέατρο γιὰ νὰ βλέπουμε ζωγραφισμένους τοίχους καὶ πόρτες! Ἢ ἂν λέγαμε «δὲν εἶναι θέατρο» ὅταν λείπουν!

Αὐτὴ λοιπὸν τὴν καινοτομία ἔμπασε στὴν Ἑλλάδα ἡ «Τρίμορφη Γυναῖκα». Εἶναι συγκεντρωτικὴ τῆς προσοχῆς τοῦ θεατῆ κι' ἐπιτρέπει σταθερὰ νὰ παρουσιάζῃ τὸ ἔργο του ὅπως θέλει κι' ὅπως πρέπει. Κάτι χρήσιμο λοιπόν. Καὶ χαίρω πολὺ ποὺ πέτυχε τόσο ἡ πρώτη δοκιμή. Γιατὶ τὸ Θέατρο κάθε βράδυ ἦταν ἀσφυχτικὰ γεμάτο ἀπὸ κόσμο, ποὺ ἔφευγε εὐχαριστημένος. Κι' ὅσοι καταλαβαίνουν ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐπαίνεσαν τὴν καινοτομία, μολονότι δὲν παρουσιάστηκε καὶ μ' ὅλη τὴ δυνατὴ τελειότητα, γιατί, τὸ ξέρετε, κάθε πρῶτο δύσκολο. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει. Θὰ τελειοποιηθῇ κι' αὐτὴ ὅπως ὅλα. Καὶ θἄμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ βλέπω στὸ μέλλον πολύπρακτα ἔργα, νὰ παίζωνται στὰ ἑλληνικὰ Θέατρα μὲ τὰ παραπετάσματα αὐτά, ποὺ μεταχειρίστηκα πρῶτος γιὰ τὴν «Τρίμομφη Γυναῖκα». Φυσικά, σὰν πρῶτα, σὰν δοκιμαστικά, τὰ δικά μου ἦταν πάνινα, ἀπλωχά. Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ γίνουν καὶ μεταξωτὰ καὶ βελουδένια...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Καν Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Δυδαρέδκεια ποὺ μποροῦδε νὰ γίνῃ δυδαρή.

Τὴν Κυριακή, ἀφοῦ ἀπόλυσε ἡ ἐκκλησιά, ἐνῷ ἡ κυρία Λάντη, μὲ τὸ γιό της καὶ μὲ τ' ἀνίψια της, γύριζε μὲ ἀμάξι στὸ μέγαρο, ἡ Ἀνθούλα μπῆκε σ' ἕνα δρομάκο, γιατ' ἤξερε πῶς ἀπὸ κεῖ θὰ περνοῦσε ὁ Γιάννης. Πραγματικῶς, τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυὰ νὰ περπατῇ σκυμμένο κεφάλι κι' ἀμέσως ἔτρεξε κοντά του.

— Δὲ μὲ περίμενες, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ σὲ ἰδῶ. Προχτὲς μάφησες μὲ ἄσχημο τρόπο. Ἔλα, γύρεψέ μου συχώρεση, γιατὶ σὺ μόνος δὲν μοῦ πῆες πῶς ἤμουν ὄμορφη κι' ἐτραγούδησα ὡραῖα.

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε γελῶντας, μὰ ὁ Γιάννης δὲν ἐγέλασε καθόλου.

— Μπορεῖ νἄσουν ὄμορφη, τῆς ἀποκρίθηκε, καὶ νὰ τραγούδησες ὡραῖα, μένα ὅμως μοῦ φαινόταν πῶς δὲν μποροῦν ἐσύ... Ντρεπόμουν νὰ σὲ βλέπῃ ὅλος κόσμος μὲ γυμνὸ λαιμὸ καὶ γυμνὰ μπράτσα. Οἱ πλούσιοι ἄς κάνουν ὅτι θέλουν, εἶναι δική τους δουλειά· μὰ μᾶς αὐτὰ δὲν ταιριάζουν. Καλύτερα ἐγὼ νὰ σὲ ἰδῶ ξιπόλυτη μέσ' στὶς λάμπες, παρὰ μὲ τὴ μεταξωτὴ ἐκείνη φούστα καὶ τὶς κεντημένες κάλτσες!

Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔλεγε τίποτα πιά. Ἀλλὰ καθὼς περπατοῦσε σιωπηλὴ στὸ πλευρό του, τὸ στῆθος της φούσκωσε κι' ἕνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὰ χείλη της. Ὁ Γιάννης τότε δὲν κρατήθηκε:

— Συχώρεσέ με, τῆς εἶπε, δὲν εἶμαι κἀρὰ ἕνας ἀγροντὸς χωριάτης!.. Ναί, εἶσουν ὄμορφη καὶ τραγούδησες ὡραῖα. Μὰ ἔλα ποὺ εἶμαι καὶ ζηλιάρης!.. Μονάχα ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι φίλος σου· κι' ἄμα βλέπω κι' ἄλλους νὰ θέλουν ἐρωτικὸ ἀπ' τὴν ἀγάπη σου, λυπᾶμαι πολύ.

Ἡ Ἀνθούλα, μὲ δακρυσμένα μάτια, χαμογέλασε. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ φίλου της, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, τῆς προξέσαν μιὰ μεγάλη χαρά. Χαιρόταν τοὺς ἀπάντων ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε πιὰ χαρεστημένο. Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα εἶχε ἔλθει ἐκεῖ νὰ τὸν ἀνταμώσῃ. Καὶ νὰ ὧρα, ὁ Γιάννης τῆς κρατοῦσε τὰ δυὸ χέρια καὶ τὴν κοίταζε μὲ ἀγάπη. Κάθε εὐαρέσκεια τοῦ εἶχε φύγει κι' ἡ λύπη του εἶχε διαλυθεῖ σὰ σύννεφο στὸν ἥλιο.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἡ Ἀνθούλα τὴν πέρασε στὸ σπίτι τῶν Δεμαρέων καὶ μόνο τὸ βράδυ γύρισε στὸ δικό της.

* * *

Τὸ τέλος τῶν διακοπῶν ἐπλησίαζε κι' ἡ Ἀνθούλα λυπόταν ποὺ θὰ ἔχανε τὴν καλή της Ἀγλαΐα. Γιὰ τὸν Ἀχιλλέα ὅμως δὲν τὴν ἔμελε καὶ τόσο. Ἀλήθεια ἦταν εὐγενικὸς καὶ καταδεχτικός· τελευταῖα ὅμως εἶχε γίνει κάπως ὀχληρὸς μὲ τὶς πάρα πολλές του περιποιήσεις. Ἡ Ἀνθούλα ἔβρισκε πῶς ἐφρόντιζε γι' αὐτὴ περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε· καὶ γιὰ νἀποφεύγῃ τὸν Ἀχιλλέα ἀπόφευγε καὶ τὴν ἀδελφή του. Ποτὲ δὲν θέλησε νὰ τοὺς πάρῃ μαζί της στὴ βίλλα· κι' ἀπὸ φόβο μὴ τὴν συνοδεύσουν, δὲν πήγαινε πιὰ οὔτε αὐτή.

Τέλος τὸν Ὀκτώβρη ἡ Ἀγλαΐα κι' ὁ Ἀχιλλέας ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι. Τὴν παραμονή, ἡ ἀρχοντοπούλα ἐκείνη θέλησε νὰ χαρίσῃ στὴν προστατευομένη της ἕνα φόρεμα καὶ μερικὰ στολίδια. Ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακα ὅμως δὲν πειθόταν νὰ δεχθῇ τὸ παραμικρό.

— Τότε θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ χρυσὸ σταυρουλάκι, τὴν παρακάλεσε ἡ Ἀγλαΐα. Θέλω νὰ τὸ βλέπῃς καὶ νὰ μὲ θυμᾶσαι.

Κι' ὁ Ἀχιλλέας θέλησε νὰ τῆς χαρίσῃ γιὰ ἐνθύμιο τὴν καρφίτσα τῆς γραβάτας του· μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν πείσῃ. Μόνο τὸ σταυρὸ τῆς Ἀγλαΐας δέχτηκε ἡ Ἀνθούλα. Κι' ἀφοῦ ἔφυγαν ἐκεῖνοι, ξαναβρῆκε τὴν ἡσυχία της καὶ τὴν ταχτική της ζωή.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ τῆς ἐργασίας τῆς φάνηκε πολὺ καλύτερη ὕστερ' ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις τῶν διακοπῶν. Ὁ πατέρας της μεγάλωνε ὁλοένα τὴν περιουσία του, ἀγοράζοντας κάθε χρόνο ἀπὸ ἕνα κομμάτι λειβαδιοῦ ἢ χωραφιοῦ. Μὰ κι' ἡ οἰκογένεια τῶν Καράδων ἄρχισε νὰ ζῇ μὲ περισσότερη ἄνεση· τὰ παιδιὰ ἐδούλευαν κι' ἡ μεγαλύτερη κόρη ἔρραβε. Συχνὰ ἡ Ἀνθούλα πήγαινε καὶ τοὺς ἔβλεπε· καὶ φαντάζεστε πιὰ μὲ τί ἐνθουσιασμὸ τὴ δεχόνταν σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι!..

Πέρασε ἕνας χρόνος χωρὶς νὰ γυρίσῃ ἡ κυρία Λάντη στὸ ἐξοχικό της μέγαρο. Ἡ Ἀνθούλα εἶχε κλείσει τὰ δεκαεφτά. Κι' ὅταν ἡ ἀρχόντισσα γύρισε τὸν Ἰούλιο τοῦ ἄλλου χρόνου, εἶδε πῶς ἡ προστατευομένη της ἦταν πιὰ κοπέλλα μεγάλη.

Δὲν ἦταν ὅμως καὶ ζωηρὴ ὅπως στὰ παιδικά της χρόνια. Δὲν εἶχε τὶς ἐκρήξεις ἐκεῖνες τῆς χαρᾶς ποὺ εἶναι τόσο συνηθισμένες στὴ νεότητα. Τὸ χαμόγελό της ἦταν πάντα γλυκό, μὰ ποτὲ τὸ γέλιο της δὲν ἀντηχοῦσε. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν κόσμο· ντυνόταν μὲ ἁπλότητα· τὰ φορέματά της, ποὺ τὰ ἔκανε μόνη της, τῆς πήγαιναν ὄμορφα κι' ἔδειχναν τὴ χάρη τοῦ κορμιοῦ της. Ἦταν ἡ πιὸ ὄμορφη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ. Ὁ Φραντὴς καμάρωνε περήφανος ὁλέποντας πῶς ἐθαύμαζαν τὴν κόρη του ὅλοι. Μερικοὶ γονεῖς μάλιστα τοῦ τὴ γύρευαν γιὰ τοὺς γιούς τους, μὰ ὁ Φραντὴς στερεότυπα ἀποκρινόταν:

— Εἶναι μικρὴ ἀκόμα. Ἔπειτα ἡ κόρη μου ἔχει μυαλὸ καὶ τὴν ἀφίνω νὰ διαλέξῃ ἡ ἴδια τὸν ἄντρα της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣ. ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

1). ΕΛΛΗ ΔΟΥΜΠΟΥ *(Ξανθιὰ Κορρεατοπούλα)* ἐν Κερκύρᾳ. Α' Βραβεῖον 203ου Διαγωνισμοῦ λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.—2). ΘΕΟΔΩΡΑ Γ. ΜΙΧΑΗΛ *(Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ)* ἐξ Ἑρμουπόλεως Σύρου. Α' Βραβεῖον 203ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων-3). ΑΝΝΑ Ι. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ *(Γιαλὴ τῆς Ἀγκύρας)* ἐν Ναυπλίῳ. Α' Βραβεῖον 196ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΓΑΠΗ

[Ἐκτὸς ἐγκρίσεως. Δημοσιεύεται ἐλλείψει ποιημάτων.]

Τοῦ κρίνου μοσχοβόλημα.
Τοῦ κάμπου ὁλόσπρου κρίνου.
Κι' ὅταν τὸ ἀγέρι τοῦ Ἀπριλιοῦ,
σάν μακρυνὸ τραγούδι
Διαβαίνει, παίζοντας τρελλὰ
μὲ τ' ἄνθια, μὲ τὰ φύλλα,
Τὸ μοσχοβόλημα σκορπάει
ἀπ' τὸ χλωμὸ λουλούδι.

Γιατὶ θὰ φύγῃ ἡ Ἄνοιξη
καὶ στὸ θερμὸ λιοπύρι
Τὰ μυρωμένα πέταλα
τὸ ἀγέρι θὰ σκορπάῃ
Τοῦ κρίνου μοσχοβόλημα.
Γιατί, γιατὶ μια μέρα
Στὸν κάμπο ὁ χειμωνάτικος
ἀγέρας θὰ βογγάῃ,

Ἀγριοκάτσικο

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 24.

Μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ μεγάλες χαρὲς τῆς ζωῆς μου εἶναι τὸ ξαναγύρισμα σ' ἀγαπημένο μας νησί.

Ἤταν ἕνα ὁμορφο δειλινὸ ποὺ μπαίναμε στὸ λιμάνι του. Μᾶς ἄνοιγε τὴν ἀγκαλιά του, σὰν καμμιὰ μάννα σοργκιή, γιὰ νὰ μᾶς ξαναδεχτῇ, ὕστερα ἀπὸ ξενιτιὰ τεσσάρων χρόνων. Οἱ δυὸ ἀντικρυστοὶ φάροι μὲ τὰ συχνοσβυσίματά τους, μοιάζουν μὲ καρδιὰ ποὺ ἡ χαρὰ τὴν κάνει νὰ χτυπᾶ ἄταχτα. Μὲ πόση χαρὰ ξανάντυσα τὶς μαγεμένες ἀκρογιαλιές του, ποὺ μιὰ Σαπφὼ τόσο παθιάρικα τραγουδησε!

Σταμμένος στὸ κιγκλίδωμα τοῦ βαποριοῦ, κοιτάζω τὸ ὑπέροχο θέαμα ποὺ μπρός μου ἀπλωνόταν.

Τὰ γύρω βουνὰ χρησίμευαν γιὰ φόντο στὴν εἰκόνα. Ἄλλα ἦταν χρυσὰ κι' ἄλλα μωβ. Ὁ ἥλιος τὰ παλοχαΐδεβε μὲ τὶς σερνὲς του ἀχτίδες. Τὰ χωριουδάκια, σκορπισμένα δῶθε-κεῖθε, ξεχώριζαν θαμαύ. Δυὸ-τρεῖς τρούλλοι ἐκκλησιῶν φαίνονταν. Τὰ σενόμαχρα κατάρτια τῶν καϊκιῶν ποὺ ἀραδιασμένα στὴν προκυμαία σιγοκουνιόνταν, σφάντζαν παράξενα μεσ' στ' ἁπλωμένο μιοόφωτο καὶ μπέρδευαν τὶς κίνησες των.

Τὰ ἠλεκτρικὰ γλομπάκια ποὺ φώτιζον τὸν Κῆπο, φαίνονταν ἀπὸ μακριὰ σὰ νεσταμμένα. Ποῦ καὶ ποῦ ἔφτανε καμμιὰ νότα μουσικῆς. Ὁ Μακρύ-γιαλὸς ἐντείνονταν πρὸς τ' ἀριστερὰ σκοτεινός.

Τὰ ὁμορφα καὶ πλούσια σπίτια του ἔφεγγαν ἀπὸ μακριὰ σὰ βενετικα παλατάκια.

Φωνές, κακό. Μᾶς τριγύριζαν οἱ βάρκες. Κοπαδιαστὰ οἱ ἐπιβάτες βγαίνουν.

Ἐγὼ μένω κατφωμένος στὴ θέσῃ μου.

Μὲ τὴν ψυχὴ σφιγμένη, γυρνῶ τὰ μάτια ὁλοῦθε μου καὶ καμαρώνω τὸ λαχταρισμένο μας νησί, ἐνῶ τὰ χειλια μου ψιθυρίζαν κάποιο στιχο ποιητοῦ:

«Δέσβο! κοσμάκουστο νησὶ καὶ χιλιοτιμημένο!»

Πρὸς τὰ δεξιὰ βλέπω τὸ Κιόσκι μὲ τὰ λιγοστὰ φῶτα του. Πιὸ κάτω τὸ δάσος τῶν Πεφκῶν, φουντωμένο πιὰ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὸν Καινούριο δρόμο μὲ τὸ μαγευτικὸ καφενεδάκι τοῦ Ἀπελλῆ πάνω στὰ βράχια. Κι' ἀνασαίνω τὸ μυρωδάτο ἀγέρα τοῦ νησιοῦ μας καὶ μὲ πιάνει τρελλὴ χαρά.

Μυτιληνιὸς

ΜΙΑ ΝΤΧΤΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 15

Ἤταν ἐρημιὰ κείνη τὴ νύχτα στὴν παραλία. Εἶχε βρέξει τὸ πρωὶ καὶ ὁ καιρὸς εἶχε γίνει ὑγρὸς κοὶ ψυχρός. Καὶ κάτι μεγάλα σύννεφα φαινόνταν πέρα στὸν ὁρίζοντα. Τὰ φῶτα τῆς πλατείας φωτίζανε μόνο τὸ ἄσπρο σχῆμα της, καὶ οἱ καρέκλες ποὺ ἄλλοτε σκεπάζανε τὴ γῆ σὲ μεγάλη ἀπόσταση εἶχανε σηκωθεῖ καὶ μόνο σὲ μιὰ γωνία, κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ μεγάλου καφενείου, εἴχανε μαζευτεῖ λίγοι ἀπὸ τοὺς τόσους πρὶν περιπατητὲς . . . . Πέρα, στὸ μεγάλο δρόμο, τὰ περισσότερα καταστήματα ἤτανε σκοτεινὰ καὶ μόνον σένα ὑπῆρχε φῶς καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐρχόντανε φωνές, ὄργανα καὶ τραγούδια.

Καθισμένοι στὴ ταράτσα, κουβεντιάζαμε. Ἐγὼ ἔτρα μελαγχολήσει μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ καὶ, στηριγμένη στὸ πεζούλι τῆς ταράτσας δὲν πρόσεχα τὶ λέγανε. Κοιτοῦσα τὴν ἔρημη πλατεῖα καὶ ἄκουα, ἔτσι χωρὶς νὰ θέλω, τὸν ἦχο τοῦ ὀργάνου ποὺ ἔπαιζε στὸ μεγάλο δρόμο καὶ τὴ φωνὴ τοῦ μεθυσμένου ποὺ τραγουδοῦσε.

Ἀγριοβιολέττα

Ο ΓΕΡΟ-ΔΗΜΗΤΡΟΣ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 21

Ντάν . Ντάν . . . Ντάν . . .
Μπά, ποιὸς νὰ πέσανε τάχα;
Σηκώνομαι ἀπ' τὸ κρεββάτι,
τρίβω μὲ τὶς γροθιὲς τὰ μάτια μου
κι' ἀνοίγω τὸ παράθυρο.
Ὁ Ταΰγετος ἀρχίζει νὰ χρυσί
ζεται.

— Ἔ, κυρὰ-Τάσενα, δέ μοῦ λὲς
σὲ παρακαλῶ, γιὰ ποιὸν κτυπάει ἡ
καμπάνα λυπητερά;

— Καλημέρα, παιδί μου.

Ἄ, μὲ ντρόπιασε, ξέχασα νὰ καλημερίσω.

— Ζωὴ σὲ λόγου σου, παιδάκι μου, ὁ Γέρο-Μῆτρος μᾶς ἄφησε χρόνια.

— Τί λές;! πέθαν' ὁ Γέρο Μῆτρος;

— Ναί, μὲ τὰ ξημερώματα ξεψύχησε.

Βρέ, τὸν καϋμένο τὸ Γέρο-Δημητρό, ἀκοῦς νὰ πεθάνῃ! Ἀμὴ καὶ τὶ χρόνια νὰ μᾶς ἀφήσῃ ποὺ κεῖνος πῆρε καὶ δανεικά;

Ἀλήθεια, ἑκατὸν ἕξη φορὲς στὴν ἡμέρα του εἶδε τὶς ἀμυγδαλιὲς ν' ἀνθίζουνε· ἀφοῦ θυμᾶται καὶ τὴν ἐπανάσταση πιὰ φαντάσου!

Τὶ παράξενο, νὰ μὴ τὸν ξαναΐδοῦμε νὰ λιάζεται στ' ἀγκωνάρι τοῦ σπιτιοῦ του, καθισμένος στὸ μεγάλο του σκαμνί. Ἀπὸ τότε π'ἀνανοήθηκα, δὲ θυμᾶμαι νἄλειψε καμὰ τὶς βροχερὲς μέρες τοῦ χειμῶνα. Ἀκόμη καὶ τὸ Γυαλιστὴ λιωζόταν ὁ κακομοίρης.

Ἀμ' ἤτανε καιρὸς νὰ πεθάνῃ, ἀφοῦ ἄφησε ὁλόκληρη γενεὰ παιδιά, ἐγγόνια, δισέγγονα καὶ τρισέγγονα ἀκόμη, τὸν Κώστα καὶ τὴ Γαρουφαλιά!

Ντάν... ντάν... ντάν...

Παράξενο, ποτὲ δὲ φαντάσθηκα πὼς μιὰ μέρα θὰ βροῦσε ἡ καμπάνα γιὰ τὸ Γέρο-Δημητρό.

Ὁ ἥλιος βγῆκε.

Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἔ, πῶς πᾶς στὸ σχολειό σου, Γεώργο;

— Μὲ τὸ τράμ!

Ἄτλας

***

Ἡ Μαμμά : — Τάκη μου. τὸ μῆλο ποὺ σοῦ ἔδωσα, τὸ καθάρισες;

— Τὸ ἐκαθάρισα, μαμμά μου.
— Καὶ τὶς φλοῦδες;...
— Τὶς ἔφαγα ὕστερα.

Αἰσθηματικὸς Ἱππότης

***

— Μαμμά, νὰ κατέβω στὸ δρόμο νὰ παίξω;

— Ὄχι.
— Νὰ κατέβω;
— Ὄχι, εἶπα.
— Ἔ, μά εἶσαι παράκοη!

Μεγάλη Ἑλλὰς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 21ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1923 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν κς τὰ ἑξῆς τὰ Διαπλάσεως Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1923 δημοσιευθεισῶν 181 Πνευμ. Ἀσκήσεων.

[Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὴν εὑρεθεῖσαν ὁρθὴν Λύσιν, ὁ δεύτερος τὸ Ἔθνικὸν Ἀξιόν, ὁ τρίτος τὸ Ἔθνικὸν Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε', § 2, 5'.

Οἱ Τόποι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα. οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πλήρωμα δρ. 35 δι' ἔξοδα τοῦ κλισσέ καὶ νὰ σφραγίσουν ἐντὸς τοιμένου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ μέχρι τῆς 11 Ἰανουαρίου 1925 (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1923 (Β'. Πεσόδοι) μὲ ἐκπτωσιν πέντε (5) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β'. Βραβείου νὰ γράφασουν Ἕνα Τόμον μὲ ἐκπτωσιν (2) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ'. μὲ ἐκπτωσιν δύο (2) δρ. ("Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ζ')

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λεωνίδας Ἠλειάδης* 172, 18, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γρηγοριτιάστης*, 151, 16, 7. *Φωνὴ Πετρουλάκη*, 146, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ* 137. 14, 7. *Φιλίππος Λεβέντης* 131, 14, 7. *Μανόλης Κόντος*, 128, 18, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀλκίας Ε. Πουλόπουλος, 91, 10, 7. Τριανταφυλλένια, 84, 9, 4. Μάνισσα, 121, 13, 6. Μάξ Λίνδερ, 108, 11, 7.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Περιστιόνε*, 156, 16, 7,

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Μαρία Φωτοπ 144, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γιωάννο Εὐ* 139. 14, 7. *Φίλυρος Σκῆνος*, 127,

ΙΣΟΤΙΜΟΙ : Χρυσόφαρο, 126, 1

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Καρυοφύλλε τ* 107, 11, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Αἰμίλιος Ἐαρινός, 7 Ἠλιακὴ Ἀκτίς, 79, 8, 7. Σμύρν 10, 6. Ἀκαλανθὶς, 103, 11, 5. Πανσ Παρών, 100, 10, 7. Πυροβολιτάκ 10, 7. Ἄσκρη Καμέλια, 95, 10, 7. ινα, 88, 9, 5. Δοξασμένη Φουστ 91, 10, 6. Φέρελκις, 92. 10, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Τίγρις, 45, 5, 2. ενατὴ Ἀβρα, 14, 2. 5. Μωρὶς Λε δης, 31, 4, 3. Ἰωάννα Δάρκ, 63, Ἀθανάσιος Στεργίου, 6, 1. 1. Τ Κανόνι, 7, 1, 2. Καπετὰν Κορακι 48, 5, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἐτῶν καὶ κ*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀστροφεγγιά* 16, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ : Ζιγκομάρ. 146, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Πόλις τῶν Θ* 91, 10, 6. *Πεταχτὸ Νοντάκι*, 102,

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ροδοδάκτυλος* 77, 8, 7. *Ρόμα* 73, 8, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Δῶρον Θεοῦ, 4,

Η ΔΙΑΠΛΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣ

Ἀθῆναι, 38 Εὐρι
τὴν 7 Ὀκτωβρίου 19

ΑΚΟΜΗ ἕνα Διαγωνισμὸ θὰ φέτο: πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων. Γιατὶ οἱ καλὲς Ἀ σεις τῶν Συλλογῶν ποὺ ἔλαβ τὴ Β' Ἑξαμηνία τοῦ 1924, εἶναι πολλὲς καὶ δὲν θὰ ἤτ καὶ γιὰ τὴν Α' τοῦ 1925. Σ χόμενο λοιπὸν φύλλο θὰ δημο θεῖν τὰ ποτελέσματα τοῦ προ μένου 21ου Διαγωνισμοῦ Ἀ σεων καὶ στὸ μεθεπόμενο θὰ κηρυχθῇ ὁ νέος. Ἔχετε τὸ θ καὶ κάνετε ἀπὸ τώρα Ἀσκ καινούργιες, ὁμορφες, πρωτότ

Θὰ ξέρετε βέβαια τὰ βιβλιαρ τοῦ «Συλλόγου Ὠφελίμων Βιβλ τὰ κόκκινα ἑκατὸν βιβλιαράκια, ἀποτελοῦν μιὰ μικρὴ μὰ πολ ἐγκυκλοπαιδικὴ Βιβλιοθήκη, μ δική στὴ γλῶσσα μας: Ὁ Οὐρ ἡ Γῆ, ἡ Ἐκκλησία, τὰ Ἑλλη Γράμματα, οἱ Ὄρνιθες, οἱ Μ σες, τὸ Ψίμμα, τὸ Κυνήγι κτλ. Ἡ σειρὰ, δυστυχῶς διεκ τέτοια βιβλιαράκια δὲν βγα πιὰ στὸς Ἀθήνας. Ἀλλὰ τώρ βγαίνουν στὴν Ἀλεξάνδρεια Ὁ δότης κ. Α. Καρύκης, — παλι πλατόπουλος — αὐτός. — Ἰδρύ καινούργια «Βιβλιοθήκη Ὠφελ Βιβλίων». Καὶ τὰ δυὸ πρῶτα βιβλιαράκια θὰ εἶναι μιὰ «Πρα Ἰατρικὴ» γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἐκδ ἀπροκήρυξε Διαγωνισμό.

Μὰ κι ἐγώ, *Ἄτλα*, νομίζω εἶναι πολὺ ὠφέλιμος ὁ Διαγων τῆς Ἀτλίεως καὶ θὰ τὸν κάνω μπορῶ πιὰ συχνὰ "Ἄλλως τ ἰδῶ κι' ἀπὸ τἀποτελέσματα. στὴ σκηνούλα ἐκείνη τὰ πρ εἶναι τρία : ἡ Μαρία, ὁ ἀδ της κι' ἕνα ξένο παιδὶ ἀπὸ τὴ χ ὥστε ὁ Γεωργάκης εἶναι ἄλλος τὸ Γιαννάκη. Ὅσο γιὰ τὸ βα στικό (!) βέβαια, τὸ πρῶτο πο μαίνει εἶναι ὁ θαυμασμός. «Τί δέντρο!» ἢ «ἔφαγε ὁλάκερ λάθι σῦκα!». Ἀλλὰ τὸ μετ ρίζονται κι' ὅταν θέλουν νὰ δώ κάποια ἐπίταση, κάποια δύναμ

ξῆ ἢ σὲ μιὰ φράση : «Φύγε!» ἶναι αὐθάδης!» Κάποτε μάλι- ράζουν καὶ δυὸ θαυμαστικά, καὶ : «Οὐρανέ!.. Δίκαιε Θεέ!!.. τὲ καὶ Παναγιά!!!» Ἐδῶ πιὰ ίθεται ὅτι ὁ δημιλῶν ξεφωνίζει. κά, τὸ θαυμαστικὸ συνοδεύει τὰ νήματα (ἐ! ὦ!) τὶς κλητι- καὶ τὶς προστακτικὲς («Ἀγα- μου φίλε!», «ἄκουσε!») Τέ- πατρατρῶ ὅτι οἱ ἀρχάριοι στὰ τά τους κάνουν ἀναγάλη κατά- θη θαυμαστικῶν. Ἔ, δὲν χρειά- ται πάντα ὅσα βάζουν. Σὲ δό- ο κείμενο, σημνό, ποτὲ δὲν θὰ κανεῖς περισσότερα ἀπὸ δυὸ αστικὰ μαζί.

Μὰ ναί, *Μαγεμένη Ρεμματιά*, ὁ σχεδὸν χρόνος ποὺ δὲν ἔλαβα ο γράμμα σου. Τὴν κλλιτρα- σου ὅμως δὲν τὴν εἶχα ξεχάσει ὁ μόλις τάνοιξα αὐτό, εἶπα : ὲ! τῆς *Μαγεμένης Ρεμμα- τ' πῶς τὄπτκθε;* Ποῦ νὰ φαν- ῶ πῶς στὸ ἀναμεταξὺ ἀπέκτη- τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀμελείας ; πολὺ περίεργο!) καὶ πῶς ὁ ὀλίγο νὰ γίνῃς καὶ δασκάλα... ἔχεις δίκιο ποὺ δὲν πῆγες ἐκεῖ θέλησαν νὰ σὲ στείλουν. Χίθη μιὰ πόλη, ἕνα χωριὸ ἐπιτέλους, τόπο σου, στὸ μεγάλο νησί σου, τοποθετήσουν; Τὸ ξέρω κι' ἐγὼ ὁ δάσκαλος κι' ἡ δασκάλα πει νὰ εἶναι, ὅπως λές, ἀλτρουΐ Ἕνα κορίτσι ὅμως σὰν καὶ α, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξοριστῇ σ' ἕνα μακρυνὸ κι' ἄγνωστό του χωριό ὰς ἔβαζαν μιὰ Μακεδονοπούλα, θὲ τῆς φαινόταν ἐπίσης βαρὺ ἀν ἐστέλναν στὸ νησί σου. Τέτοιες ποδιές!..

ὴ δεχθῇς τὴ μετονομασία, *Δά-* γιατὶ τὄνομά σου εἶναι πολὺ ίο. Χαιρετίσματα στὴν ἀδελφή σου καὶ τῆς εὔχομαι νὰ βρῇ γρή- γα τὴ θέση ποὺ γυρεύει. Γιὰ τὸ μάτι σου δὲν ξέρω ἀκόμη. Ἔχω ει πολλά, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀγκρίνω νὰ μόνο τὰ καλύτερα κι' ὅσα χρειάστοῦν ὥς τὸ τέλος τοῦ νου μας.

Ἡ *Μονταὶν* χάρηκε πολὺ ποὺ ήσα τὴ συνδρομή μου, γιατ' ἤταν ὺ ἀξιο, λέει, «νὰ δίνω σχεδὸν ινα ἕνα τόσο διδακτικὸ περιο- ό, ἐνῶ ἄλλα, ποὺ δὲν προσφέ- ν τίποτα εἶναι πολὺ πιὸ ἀκριβά». Ἴσα, ἐπειδὴ ὡς τώρα δὲν μπό- νὰ ξεσπαθώσῃ, μοῦ δείχνει καὶ βγα τὴν ἀγάπη της ἀγγράφον- ς ἀπὸ τὴν τσέπη της, μιὰ Προ- γκούλα. Καὶ νομίζει ὅτι τὸ ρέπει νὰ κάνουν ὅσοι μ' ἀγα- καὶ δὲν μποροῦν νὰ ξεσπαθώ- νὰ ἐγγράφουν ἀπὸ τὴν τσέπη ὅποιον θέλουν ἢ νὰ μοῦ στεί- μιὰ ἐτησία συνδρομὴ γιὰ τὴν πλαση τῶν Προσφυγοπαίδων. ς τὸ στοὺς φίλους σου, προσθέ- κι' εἶμαι βέβαιη ὅτι ὅσοι υπο- θὰ μεμηθοῦν τὸ παράδειγμά ν. Ἐγὼ τὸ λέω. Μὰ νὰ ἰδῶμε ὰ θὰ τἀκούσουν...

ὰ *Ἀπριλίου* οἱ ἐκλογὲς ὁ παντοῦ εἶναι τόσο ζωηρές, ι κι' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι ἡ προτομὴ Πολέμη *Θὰ γίνῃ*. Ὅταν σὲ λίγο προκηρύξω τὸν Ἕρανο, θὰ κάμω Ἐπιτροπὲς ἀπὸ Διαπλασάπουλα Ἀθήνας καὶ σ' ὅλες τὶς πόλεις ου ἔχω φίλους. Οἱ Ἐπιτροπὲς αὐτὲς θὰ διενεργήσουν ἐράνους χωριστούς, θὰ διοργανώσουν ἑορτές, — χορούς, ἀγορές, παραστάσεις, — κι' ἔτσι δὲν θἀρτήσῃ νὰ συναχθῇ τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται "Ἂς εἶναι, θὰ τὰ ξαναποῦμε. — Ναί, ὁ κ. Χα- τζιδάκης, ὁ Νικόλαος, εἶνοι δημο- τικιστής. Ἄλλος Χατζιδάκης, ὁ Γεώργιος, —θεῖος τοῦ δικοῦ μας,— εἶναι ὁ «καθαρευουσιάνος» ποὺ λές. Ἀλλὰ κι' αὐτός, σὰ σοφὸς γλω- σολόγος ποὺ εἶναι, ξέρει, ἀγαπᾷ, σπουδάζει τὴ Δημοτική καὶ τὴν προτιμᾷ μάλιστα σὲ ὠρισμένα εἴδη λόγου. Μόνο τὰ «μαλλιαρὰ» δὲν χωνεύει.

Κόντε Ραπανάκη, δὲν εὐθύνο- μαι γιὰ τὶς Μικρὲς Ἀγγελίες οὔτε γιὰ τοὺς Συλλόγους ποὺ ἐξυπηρε- τοῦν. Ἡ ἐγκρισή μου ἀποβλέπει μόνο στὴ διατύπωση, νὰ μὴν ἔχουν ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις, βρισιὲς καὶ τέτοια. Βέβαια, δὲν θὰ ἐξηγοῦσα ποτὲ μιὰ Μ. Ἀγγελία ποὺ θὰ ἐπρότει- νε, ἔστω καὶ σεμνά, κάτι ἀνατρε- πτικό, ἀντιθρησκευτικό, ἀνήθικο. Ἀλλ' αὐτὴ ποὺ σ' *ἐσκάρησε* τόσο, δὲν εἶναι τέτοια. Ὁ Φεμινισμὸς σή- μερα ἔχει ὁπαδοὺς καὶ στὶς τάξεις τῶν πιὸ συντηρητικῶν. Γιατὶ ἄλλο συντηρητικὸς κι' ἄλλο ὀπισθοδρο- μικός. Ἐσὺ δὲ ὀπισθοδρομικὸς μᾶλλον φαίνεσαι ἀπὸ τὸ γράμμα σου. Ἡ τουλάχιστο πολὺ μισαλλόδοξος. Μὰ γιατὶ ἔτσι; Τὰ πιστεύεις αὐτὰ ἀληθινά, ἢ τὰ γράφεις ἀπὸ πνεῦμα- ντιλογίας; Δὲν μπορῶ νὰ κατα- λάβω. Ἂν εἶναι τὸ πρῶτο, καλὸ θάταν νἀποκτήσῃς πιὸ νέες ἰδέες σὰ νέος ποὺ εἶσαι "Ἂν τὸ δεύτερο, σὲ συμβουλεύω, παιδί μου, νὰ κό- ψῃς· αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀντιπαθητικὰ καὶ σὲ μικροὺς καὶ σὲ μεγάλους.

Πολὺ σωστά, *Γελασίνα* μου! Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ «ψυχρότη» στὶς «Ὡραῖες Ἐπιστολές», οὔτε πρέπει νὰ δυσαρεστῆται κανένας δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἐκτενῶς. Ἐγὼ τὸ ξέρω πόσες φορὲς τὸ θέλησα καὶ πόσο λυπήθηκα ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάμω!—"Ο Ὁδηγός τὸ λέει : "Ὅταν ποστεύῃ κανεὶς Μ. Μυστικὰ κι' ὁ ἄλλος δὲν δεχθῇ, τότε τὸ τετράδιο ποὺ ἔστειλε, τοῦ ἐπιστρέφεται μετὰ τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν πρότασιν. Ἐκτὸς ἂν θέλῃ μὲ τὸ ἴδιο, νὰ κάμῃ ἄλλη. Χαιρετίσματα στὴν *Ὡραία Πύλαρο.*

Καὶ γιατί, *Ἀθάμα*, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζῃς; Εἶναι σὰ νὰ μοῦ λές, ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ζῇς. Γιατὶ ὁποιος ζῇ, ἐλπίζει. Ὡς τόσο ἡ αἰσιοδοξία σου μάρεσει. Εἶσαι ἀληθινὰ εὐτυχὴς ἀφοῦ δὲν ἀπογοητεύθηκες καὶ δὲν ἀπελπίστη- κες ὕστερ ἀπὸ τόσα βάσανα καὶ δυστυχίες. Καὶ μήπως αὐτὸ δὲν ἀρ- κεῖ γιὰ νὰ κάμῃ ὡραία τὴν κατο- πινή σου ζωή; Ἐγὼ τουλάχιστο ἔχω πεποίθηση. Ναί, στὸ ἑξῆς θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος.

"Ο *Εὐελπίς*, ἐδιάβασε κάπου ὅτι ὅσοι ἔχουν ψηλὸ λαιμὸ, ἔχουν καὶ καλλιτεχνικὴ ψυχή, ἀγαποῦν τὸ ὡραῖο κτλ. Καὶ μὲ ρωτᾷ ἂν πρέπῃ νὰ δίδῃ πίστη σὲ τέτοια.—Μ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται. Κάποτε εἶναι ἀληθινά, κάποτε φαντστικά, πάντα ὅμως εἶναι κανόνες μὲ πολλὲς ἐξαιρέσεις. Ἀνήκουν, βλέπετε, στὴ «Φυσιογνωμιστικὴ», ποὺ δὲν εἶναι καθόλου θετικὴ "Ἐπιστήμη, μολονότι ἔχει κάμει πολλὲς σπουδαῖες παρατηρήσεις.

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Νανότα, Τριανταφυλλένια, Ἀλεξανδρινὸς Ἀστήρ, Ἐθνικὴ Πίστις, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Καμέλια, Φαληρικὴ Αὔρα, Νάρκισσος καὶ Ἄσπρο Ποντικάκι.*— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, συμπληρώματα, ξεσπαθώματα κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : *Ζακυνθία Αὔρα, ἀ. (ΔΡ). Ἀνθοσταρόβιλος, ἀ. (ΠΔ). Ναΐς, κ. (ΕΤ). Ἀλίκη, κ. (ΠΡ). Ἀντίκλεια, κ. (ΔΣ). Δίγυπτία Φελάχα, κ. (βρόστε με).*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *32), ἡ Βιολέττα μὲ Λεπτὴ Μαργαρίτα, Ὑπνιάρα, Ἀγριοβιολέττα, Φωτιά.*

Ἡ Διάπλασ [illegible] τοὺς φίλους τ[illegible] : *Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσέως* (ἐχι' ἀφοῦ ὁ ποταμὸς πάει ὁλόγυρα στὸ σπίτι, τὸ γράμμα τοῦ ποταμοῦ θὰ βγῇ καὶ θ' μπῇ στὴ θέσῃ του τὸ ἄλλο· ἀλλὰ μπορεῖ νὰ διατυπωθῇ κι' ὅπω λές· τὸ ἴδιο θάταν') *Ναυτικὸν* (ἐστειλα ὄχι, δυὸ συνδρομηταὶ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο ψευδώνυμο') *Πόθον τῶν Γραμμάτων* (δὲν παραξενεύομαι, γιατὶ κι' ἄλλα παιδιὰ μοῦ γράφουν συχνότερα τὸ χειμῶνα παρὰ τὸ καλοκαίρι· χαίρω ποὺ ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου κ' εὐχαριστῶ τὴ μαμμὰ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα σοῦ ἔδωσε νὰ μοῦ στείλῃς τὸ συμπλήρωμα') *Μεχαὴλ Δέφτερ* (γιὰ τὴ συνδρομή σου κάμε ὅπως θέλεις· στὰ Φωνηεντόλιπα. οἱ γραμμίτσες χωρίζουν τὶς λέξεις, οἱ δὲ ἀστερίσκοι σημαίνουν ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ λέξη ποὺ δὲν ἔχει κανένα φωνῆεν — σ' τ: χ: — ἢ κανένα σύμφωνο, ὅταν εἶναι Ἑλληνοσύμφωνο') *Θρυλικὴν Θράκην* (κάθε παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο, ἀλλέωτ δὲν ἐκτελεῖται· γιατὶ ποῦ καιρὸς νὰ κρατῶ λ)σμοὺς!) *Κωνστ. Γ. Ἀνδρέου* (ναί, γνωρίζω καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῶ κανένα αὐτὲς τὶς ἡμέρες, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω· ἔπρεπε νὰ πάω ἐπίτηδες στὸ Πανεπιστήμιο ἢ στὸ Γυμνάσιο κι' ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἔχω καιρό· ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ εἶν' ἕνα ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει πολλοὺς, θὰ τὸ ἐξετάσω καὶ θὰ σᾶς πῶ ἴσως κι' ὁ κ. Φαίδων σᾶς γράψῃ καμμιὰ 'Επιστολή') *Ὑπνιάραν* (ἐστειλα 14 τετρ. καὶ 1 φάκελλο λυσόχαρτα· πῶς λέγεται ὁ πάσχων ἀπὸ μποβαρισμό; ἄ, δὲν ξέρω! δὲν πιστεύω νἄχῃ ὄνομα· καὶ τώρα μιὰ παράκληση : νὰ μοῦ γράψῃς μὲ π ὁ μαῦρο μελάνι') *Θρακικὸ Διαβολάκι* (τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν θὰ ἀγκριθῇ· ἔχω πολλὰ κ' ὁ διαθέσιμος χῶρος εἶναι γιὰ λίγα') *Ὄλγαν Σερκεδ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ χαίρω γιὰ ὅσα γράφεις· στὸν Ὁδηγὸ θὰ βρῇς τὴ λύση ὅλων τῶν ἀποριῶν σου') *Πτωχὸ Προσφυγάκι* (ναί, ἔτσι εἶναι') *Κων. Ἀλημίσην* (σὲ συγχαίρω ποὺ ἀρίστευσες· εὐχαριστῶ τὸν πατέρα σου ποὺ ἐκφρά

ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἰανός, Κῦρος. Κίμων, δρμή, ἄρτος. *Φλόωρος Σπίνος*

672. Φάκελλος

```
*   *   *   *   *   *   *
  *                   *
*   *               *   *
    *           *
*               Y       *
    *           *
*   *               *   *
  *                   *
*   *   *   *   *   *   *
```

Ἄνω, ἀρχαῖος γλύπτης· κάτω, ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής· δεξιά, ποταμὸς τῆς Γιουγκοσλαβίας· ἀριστερά, χάρισμα μόνον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ διαγωνίως ποταμὸς τῆς Γαλλίας καὶ νομοθέτης. *Φάνο*

673. Κρυπτογραφικόν

123456 = Μεγάλη γῆ
23456 = Αἴσθημα δυσάρεστον.
3156 = Ποτόν.
41221 = Πόλις.
54356 = Μάγισσα.
631 = Θεα.

Μαρία Ε. Ταβλᾶ

674. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον [illegible] τῶν δύο τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μεγάλον ποταμὸν τῆς Εὐρώπης:

1, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν· 2, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας· 3, Κράτος Βαλκανικόν· 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 6, Χώρα τῆς Ἀμερικῆς· 7, Πόλις τῆς Γαλλίας· 8, Ὁμηρικὸς βασιλεύς. *Μυστηριώδης Ἱππεὺς*

675. Φωνηεντόλιπον

τν-πρτν-τ-πθμτ-τν-σιρνν-γφρ

Γίνιδ Χαμόγελο

676. Γρῖφος

```
      ούζ                 ίζε
ού;       ούζ;      ίζε       ίζε
    Ξ           Ξ
ού;       ούζ;      ίζε       ίζε
      ούζ                 ίζε
```

Εὐάγ. Χ. Τερζόπουλος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

677. Enigme

Je suis or
Je suis ange,
Et pourtant
On me mange!

Πρίγκηψ τῆς Θαλίας

678. Sans Voyelles

pvrt.n-st-ps-vc

Δοξασμένη Φουσανέλλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 31

436. Ἀμαζὼν (ἅμα, ζῶν.)—437. Πελαργὸς - πέλαγος. — 438 Σπορὰ Πάρος. —439 Ἡ φωτιά. 440. Κ ΤΙΣ ΡΗΝΟΣ ΟΥΡΑΝΙΑ 441. Ρόκ (ΜΑΡΩ, Κλτίνα ..) —442. ΓΡΑΝΙΚΟΣ (ρανίς, Ἄννα, ναός, ἱκανός, κρανος, ὄρκος, σαργός.) — 443. ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ (ΜΕΛβοῦρνον, ὁΠΟλαῖς, ἈγαΜΕμνων, ἈντιγόΝΗ.)—444. Κυβερνήτου νοσοῦντος ἅπαν συμπάσχει τὸ σκάφος. —445. *Ἡ μέλισσα κάνει μέλι* (ι μέ λι, σά κάν, ι μέ λι.) —446. L' ongle.—447. Vouloir c' est pouvoir.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀκλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴ 2.

Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1341)

ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜ. ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ ΣΤΗ ΘΗΒΑ

Σκοπός: Διάδοση Διαπλάσεως, μόρφωση τῶν μελῶν μὲ διαλέξεις, ἐρωτήσεις, μικροδιαγωνισμοὺς κ.λ.π., ἵδρυση Βιβλιοθήκης, συμμετοχὴ στὸ δημοψήφισμα καὶ ἕνωση συλλόγων καὶ διαπλασοπαίδων ποὺ βαρέθηκαν τὶς αἰώνιες γρίνιες τῶν ἄλλων.

Ἐξελέγησαν:

ΒΑΣΙΛΕΥΣ: ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ
ΔΙΔΑΣΚΩΝ: ΡΟΚΑΜΒΟΛ
ΥΠΟΣΙΤΙΣΤΗΣ: ΣΙΝΗΣ
ΠΡΟΒΥΠΟΥΡΓΟΣ: ΚΑΡΟΚΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ: ΞΙΦΙΡΗΣ ΠΑΙΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ: ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ
Ο'ΚΟΝΟΜΙΚΩΝ: ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ
ΚΑΛ. ΤΕΧΝΩΝ: ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΠΡΟΠΟΣΜΑΔΑΣ: ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΚΥΡΙΖΗΣ

ΑΘΗΝΩΝ: ΑΘΑΜΑΣ, ΚΑΛΛΙΣΧΑΛΙΑ
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: ΖΑΚΕΛΙΝΑ, [illegible]

Δεχόμαστε: μέλη, πρόκτορες [illegible] καὶ δωσβευτάς. Καταστατικὸ στέλνε[illegible] ΟΜΕΝΟΥ θεάν.—Γράφτε: ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜ. ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ ΘΗΒΩΝ.

ΕΜΠΡΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ΕΝΩΘΗΤΕ

(ΚΔ'—1342)

Κόμη Φοίνικα, μὰ καμμιὰ φορὰ οἱ προφορικὲς ἀποδείξεις φέρνουνε πιὸ μεγάλο ἀποτέλεσμα. Σφύρα Ἄκμονα, θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι δέχομαι ὅ,τι μοῦ προτείνεις στὴν 1048 ἀγγελία σου, καὶ συναντώμεθα ὅπου θέλεις γιὰ νὰ κανονίσουμε τοὺς ὅρους μας.

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—1343)

Ἀνταλλάσσω c. p. Δ)σις: Ἀρίσταρχον Φαρδὺν (Διὰ Νέα) Ἀλεξανδροσόπουλον.

ΝΑΓΙΣ

(ΚΔ'—1344)

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Διαπλασόκοσμον μὲ ἀγρίας διαθέσεις.

Ἄφε, τίνελ, τίνελ, πούφ! γιατί ἀρνεῖσαι, δὲν εἶσαι ὁ Ρηγόπουλος; Ἀετιδέα, κρ, κρ, Μπὰ ὁ Συρόπουλος! καλέ, τί γίνεσαι; — Θρυλική Θράκη=Τζιρίτη, Θρακική Αὔρα=Μαλαματίνα, Θρακικὸν Διαβόλακι=Γκόνος, Θρακικὸν Ἰδεῶδες=Φιμερέλης, Νύμφη Ἔβρου=Βάσω· καλὲ τί γίνεται τὸ Μανδρόσπουλο;

Μὴ θαρρεῖτε πὼς εἶναι μόνον αὐτοί, στὸ ἐπάνω κι' οἱ ἄλλοι. Χαίρετε.

ΑΛΙΚΗ, ΑΝΥΣΙΚΛΕΙΑ

(ΚΔ'—1345)

Ἀθὲ ἂν τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι ἤρεσε κι' ἄλλο μονοπάτι, ἀπόδειξέ τ' ἂν θέλης. βάζουμε στοίχημα 50 δραχμὲς Ἀσιπόν; ΜΑΓΚΙΤΣΑ, ΑΛΑΝΙΑΡΑ

(ΚΔ'—1346)

Ἀθάμα, στεῖλε Δ)σιν: περιμένω. ΘΡΥΛΙΚΗ ΘΡΑΚΗ

(ΚΔ'—1347)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, ἀνταλλάσσουμε c. p. καὶ Μ. Μ. Δ)σις: Γ. Μπουκέαν (διὰ Γ Λ.) p. r. Καλάμας ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

(ΚΔ'—1348)

Ο ΒΟΛΓΑΣ

Θερμὰ ΣΑΣ παρακαλεῖ νὰ λάβετε μέρος στὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ του (ΚΔ'—1282).

(ΚΔ'—1349)

Τοῦ κ. Νικολ. Στρούμζη ἀναχωρήσαντος εἰς Γαλλίαν, ἡ διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου παρομένει μόνον ἡ τῆς (ΚΔ'—109). «ΤΙΤΑΝ»

(ΚΔ'—1350)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Εἰς τὸν ἀναχωρήσαντα πρόεδρόν μας Σεβούμζην εὐχόμεθα καλὰς σπουδὰς καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον.

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ

(ΚΔ'—1351)

Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἡ ἀγγελία ποὺ ἐνοεῖς εἶνε ἡ (ΚΔ'—1120), ἀλλὰ τὸ κοσοὺν τῆς συμμετοχῆς δὲν ἀναφέρεται. Σύλλογε Δόξα. Ἐστείλαμεν.—«ΤΙΤΑΝ»

(ΚΔ'—1352)

ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΝ ΕΛΛΑΔΑ: Σὲ ξέρω· σὲ λένε Ἀγγελική· παρντόν. ΑΡΑΠΑΚΙ

(ΚΔ'—1353)

ΣΑΠΦΟ, μᾶς ἐξέχασες; Τί κάνει ὁ θεῖος Γι...; χαιρετίσματα. — ΑΡΑΠΑΚΙ

(ΚΔ'—1354)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ τῆς ΣΑΜΟΥ. Μαθαίνω ὅτι πολλαὶς ἀπὸ Σᾶς ἐπιθυμοῦν τὴν ἵδρυση μεγάλου Καριτσίστικου Συλλόγου στὸ Βαθύ. Θὰ τὸ κατορθώσουμε ὅταν μᾶς βοηθήσουν ΟΛΕΣ.

Ὁ (ἡ) ΜΑΓΟΣ ΑΥΓΡΟΤΗΣ, στὴν ἐμπιστοσύνη τῆς ὁποίας ἐλπίζουμε πολλά, πιστεύω νὰ καλοδέχθη τὴν ἀρχηγία.

ΜΑΓΕ ΑΥΓΡΟΤΑ, γνωριζόμαστε ἀρκετὰ νομίζω; Δὲν κάναμε μαζὺ γυμναστικὴ στὸ Γαλλικὸ σχολεῖο; Ἔρχεσαι σπίτι μας, νὰ συνεννοηθοῦμε καλλίτερα;

ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΔ'—1355)

Γυναῖκα, Χαλικουτσοπούλα, Λίλι, Μαῦρε Ἱππόνη, Διαβολόπαιδο, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Ἀπαντοῦμε τάχιστα. ΑΙΓΑΗ, ΛΙΤΣΑ

(ΚΔ'—1356)

Δάλια, ἄραγε τόσο λίγο βαστᾶ μιὰ τέτοια φιλία; Φωτογραφίαν ἔλαβες; Μανδρόπουλο, ἔτσι ἀνταποδίδεις Μ. Μ.; Λόρα, εὐχαριστῶ· στέλνω. Σὲ Ραβεννᾶρ, Τετραπέρατε, στέλνω, περιμένω. Νεφέλη, Ἄθω, ὄχι τοση περηφάνεια. ΛΙΤΣΑ

(ΚΔ'—1357)

Ὄνειρο τῆς Κύπρου, Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ πρότασή σας· εὐχαρίστως περιμένω ὁδηγίες σας καὶ τετραδιάκι, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἀνταποδώσω μ' ἕνα δικό μου. ΑΙΓΑΗ

(ΚΔ'—1358)

Πρωτομαιάνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ τὰ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες. — *Μυροβόλος Αὔρα*

(ΚΔ'—1359)

Κόμη Φοίνικα, Σφύρα Ἄκμονα, φαίνεται πὼς θὰ τρῶτε κουτόχορτο, ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνετε τί σᾶς λέει ὁ ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ. ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΔ'—1360)

ΟΙ ΠΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΤΑ ΦΙΛΑΛΛΗΛΟΥΓΟΥΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΠΟΥ ΜΕΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΝΑ ΜΑΖΕΥΤΟΥΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ.

Ἐλευθερία Πολίτου: Ἡ φιλοδοξία ἂς μένη στὰ δόντια τῆς γιὰ ν' ἀφήνη μιὰ θλίψη μόνιμο Θάνατός της. ΠΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΔ'—1361)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Καρτῶν: Προθεσμία δίμηνη. Συμμετοχὴ 50 λεπτά. Βραβεῖα ἐκλεκτότατα. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΙΑΝΝΑΚΟΝ, Θήβας.

(ΚΔ'—1362)

Ὑποστηρίζω θερμότατα τὸ πανέμορφο ψευδώνυμο «ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ» ποὺ θριαμβεύει. Διαπλασόπουλα προτείνω νὰ κάμετε τὸ ἴδιο.— ΤΡΕΛΑΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΔ'—1363)

Ροδιακὴ Αὔρα, Ἑλληνίδη Ρόδος, Τριανταφυλλένια, Μέμφις, Μελαγχολικέ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; — *Δαμπρὸς Ἥλιος.*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΦΑΝΩΝ,,

Ἱδρύθη ἐν Λευκωσίᾳ ὁ «Σύλλογος Ἀφανῶν» σκοποὺς ἔχων διαφόρους. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Δ)σις: ΕΕΣΣΑ, Ρ. Ο. Β 190, Λευκωσία Κύπρου.

(ΚΔ'—1365)

Σέρλοκ Χόλμς, Ρομαμβόλ, Μυστηριώδη Ἱππέα, Μαῦρε Ἱππότα, Κόμη Φοίνικα, Νοάρ, Κύκλωψ, Τυφών, Νὶκ Κάρτ, Ἱππότα τῆς Ὀμίχλης, Γκαλιαν, ζητοῦμεν συμμαχίαν σας.—ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΦΑΝΩΝ»

(ΚΔ'—1366)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΦΑΝΩΝ,,

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀνταφανῶν καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Βραβεῖα πέντε ἐκλεκτά. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ δολάριος. Διεύθυνσις Συλλόγου (ΚΔ'—1364).

(ΚΔ'—1367)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

Μὲ τὴν ἄνω ὀνομασίαν ἱδρύθηκε σύλλογος ἔχοντας σκοποὺς πολλούς. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΕΣ Γράψτε: Πάνον Κόρπαν, p.r. Πάτρας.

(ΚΔ'—1368)

Ἐλεύθερο Νοελί, Μεγάλη Ἑλλάς, σᾶς ξέρω... ἀλληλογραφοῦμε; *Πόνου Ἄκμον*, σὲ χαιρετῶ. — ΣΜΥΡΝΗΣ ΚΑΛΛΙΜΟΣ

(ΚΔ'—1369)

Βασιλίκη, Χαλικουτσοπούλα, Φω[illegible] στὸς νέαν τῆς ζωῆς σας ὁ κα[illegible] γιος δρόμος. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕ[illegible]

(ΚΔ'—1370)

Βρέ, καλὸ στὴ Μισόβρα! Πῶς [illegible] θες; Ἄρτεμις, Εὔρω[illegible]

(ΚΔ'—1371)

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΕ ΤΟΝ «ΘΡΗΝΟΝ ΜΑ[illegible] ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ Τ[illegible]

(ΚΔ'—1372)

Σαπφώ, αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα [illegible] καὶ ἀπὸ σᾶς!!!... γιὰ ἔν ἀστ[illegible] λυποῦμαι πολύ... ΣΕΡΛΟΚ-ΧΟΛ[illegible]

(ΚΔ'—1373)

Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, δέχομαι. ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛ[illegible]

(ΚΔ'—1374)

Λύρα, Δόξη σου δὲν ἔλαβα· γιατί [illegible] Μελαγχολικέ, τί γίνεσαι; "Ελλ[illegible] Δόξα.

(ΚΔ'—1375)

Ὀλυμπιονίκη, μέσω Διαπλάσεως, [illegible] γουδίστρα Πόνου, στέλλω· συγ[illegible] μην γιὰ τὴν καθυστέρηση. ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΣΑ ΣΜΥΡΝΙΩΠΟΥΛΑ

(ΚΔ'—1376)

Φιλόσοφε, εὐχαρίστως δέχομαι· [illegible] ψατε κρῶτη· συγγνώμην διὰ [illegible] ἀργοπορίαν. Ἀμαρυλ[illegible]

(ΚΔ'—1377)

Ἠρα, ΣΑΠΦΟ, μαιμουδίσσες μαι[illegible] ξέρω· μήπως θέλετε νὰ σᾶς [illegible] κεπάσω; [illegible]

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩ[illegible]

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1[illegible] ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες [illegible] μοι, 30 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τ[illegible] ἄρραφος, δρ. *60* καὶ ραμμ[illegible] δρ *65*. Ταχυδρομικὰ τέλη [illegible] στοῦ τόμου προσθέτει εἰς [illegible] ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερι[illegible] δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. [illegible] ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι[illegible] δρ. *12*, εἴτε ἄρραφος, εἴτε ρ[illegible] μένος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚ[illegible]

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ[illegible]

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθ[illegible] μούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυ[illegible] δρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ κα[illegible] ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ[illegible]

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπη*[illegible] (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 25. (3,40 [illegible] καὶ 7,60).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθ[illegible] στόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μ[illegible] 24 εἰκόν.) δρ. 15.—(1,40 καὶ 4[illegible]

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μ[illegible] 20 εἰκόνας) δρ. 20.—(2 κα[illegible] 4,80).

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποι[illegible] ήματα) δρ. 10.—(1,40 καὶ 3,60[illegible]

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομ[illegible] δια) ἕκαστον δρ. 2.—(0,8[illegible] καὶ 2,40).

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκό[illegible] νας) δρ. 20.—(2 καὶ 4,80).

Ὁ Πυρειοπώλης (μὲ 24 εἰκ[illegible] νας) δρ. 20.—(1,80 καὶ 4,40[illegible]

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 ε[illegible] κόνας) δρ. 20.—(2,20 καὶ 5,2[illegible]

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διη[illegible] δρ. 5—(1 καὶ 3).

Ἀγγελική καὶ ἄλλα διηγή[illegible] ματα Σταυρούλας Μαρκέτου δρ. 10—(1 καὶ 3).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10.—(1 καὶ 3,20).

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 8